

யதிராஜலிம்ஸதி உரை- (ஸ்ரீ.உவேதி.அ.க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி, திருப்பதி)

பதவுரை:- ய: - யாவரொருவர், யதிபதி ப்ரஸாதி₃நீம் - யதிராஜரான எம்பெருமானாரை அருள் செய்யும்படி பண்ணுமதான, யதிராஜலிம்ஸதில் - அந்த யதிராஜர் விஷயமான இருபது ஸ்லோகங்களைக் கொண்டதாகையால் யதிராஜலிம்ஸதி என்னும் பெயருடையதாகிய, ஸ்துதிம் - ஸ்தோத்ரத்தை, வ்யாஜஹார - அருளிச்செய்தாரோ, ப்ரபந்நஜந சாதக அம்பு₃த₃ம் - ப்ரபந்ந ஜநங்களாகிய சாதக பகடிகளுக்கு நீரையுதவும் மேக₄ம் போன்றவரான, தம் ஸௌம்யவர யோகி₃புங்க₃வம் - அந்த அழகியமணவாளரென்னும் பெயர்கொண்ட முநிஸ்ரேஷ்டரை (அழகியமணவாளமாமுனிகளை), நௌமி - துதிசெய்கிறேன்.

கருத்துரை:- இத்தனியன் எனும்பியப்பா அருளிச்செய்தது. யதிபதி ப்ரஸாதி₃நீ - இந்த யதிராஜலிம்ஸதி என்ற ஸ்தோத்ரமானது தன்னை அநுஸந்திப்பவர்கள் விஷயத்தில் யதிபதியான எம்பெருமானாரை அருள் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பண்ணவல்ல தென்றபடி. ப்ரபந்நஜநசாதக அம்பு₃த₃-சாதகப்பறவைக்கு (வானம்பாடிக்கு) உயிர்காக்கும் நீரைப்பொழியுமதான மேக₄ம் போன்றவர். ப்ரபந்நஜநங்களுக்கு மோக்ஷமளித்து உயிர்காக்கும் எம்பெருமானார் என்பது இதன் கருத்து. யோகி₃புங்க₃வ: - முனிவர்பெருமான் - மஹாமுனிகள்.

நாள்

श्रीमाधवाङ्घ्रिजलजद्वयनित्यसेवाप्रेमाविलाशयपराङ्मुखशपादभक्तम् ।

कामादिदोषहरमात्मपदाश्रितानां रामानुजं यतिपतिं प्रणमामि मूर्ध्ना ॥ १

ஸ்ரீமாத₄வாங்க₄ரி ஜலஜத்₃வய நித்யஸேவா ப்ரேமாவிலாஸய பராங்குஸ பாது₃ப₄க்தம்।
காமாதி₃தே₃ஷஹரம் ஆத்மபத₃ஸ்ரீதாநாம் ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமி மூர்த்₃நா ॥ 1

பதவுரை:- ஸ்ரீமாத₄வ அங்க₄ரி ஜலஜத்₃வய - எல்லாவற்றிலுமுண்டான பெருமையை உடையவளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி போன்றவனாகிய திருவிண்மணாளனுடைய தாமரைமலர் போன்ற திருவடியினையில் செய்யத்தக்க, நித்யஸேவா - ப்ரேம ஆவில ஆஸய - நித்ய கைங்கர்யத்தில் அதிக ப்ரீதியாலே கலங்கிய அறிவையுடைய, பராங்குஸ பாது₃ப₄க்தம் - பராங்குஸரென்னும் நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளில் பரமபுக்தி பூண்டவரும், ஆத்மபத₃ ஆஸ்ரீதாநாம் - தம்முடைய திருவடிகளை அடைந்தவர்களுடைய, காம ஆதி₃ தே₃ஷஹரம் - காமம் முதலிய குற்றங்களைப் போக்கடிப்பவரும், யதிபதிம் - பொறிகளை யடக்கிய துறவிகளுக்குத் தலைவருமான, ராமாநுஜம் - ராமாநுஜரென்னும் எம்பெருமானாரை, மூர்த்₃நா - தலையால், ப்ரணமாமி - வணங்குகிறேன்.

கருத்துரை:- ஸ்ரீ என்பது மாத₄வனுக்கு விசேஷணமாகும். ஸ்ரீ போன்ற மாதவனென்பது இதன் பொருள். ஸ்ரீ: என்றது பெரியபிராட்டியாரை. அழகு நறுமணம் மென்மை முதலிய தே₃ஹகு₃ணங்களென்ன, பேரன்பு, நீர்மை, எளிமை முதலான ஆத்மகு₃ணங்களென்ன, அவற்றிலும் சிறந்த அடியாரைக் காப்பதில் திடமான விரதம்

பூணுதவென்ன இவை தொடக்கமான பெருமைகளாலே பெரியபிராட்டியாரை ஒத்தவன் அவளுடைய மணவாளனாகிய எம்பெருமானென்பது இதன் திரண்ட பொருள். இங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்ரீயினுடைய - மாதவன் திருவடிகள் என்று அந்வயித்து, பிராட்டி நித்யவாஸம் செய்யும் எம்பெருமான் திருவடிகளென்றலும் உண்டு. அப்போது, பிராட்டி எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமான் திருவடிகளென்றதாய்க் கொண்டு, "ஸ்ரீமந்தௌ ஹரிசரணௌ ஸமாஸ்ரிதோ஽ஹம்" (பிராட்டியோடு நித்யஸம்பந்தம் பெற்ற ஹரியின் திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றினேன் அடியேன்) (ஸுந்தர. ஸ்த.1) என்று கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த படியே மேலக்கோட்டையில் போலே பிராட்டியோடு கூடிய பெருமான் திருவடிகளைச் சொல்லிற்குக் கொள்க. கண்ணபிரானுக்குத் தொண்டுசெய்யவேணுமென்று மிகவும் ஆசைப்பட்ட நம்மாழ்வார், அவன் வந்து முகங்காட்டும் வரையில் பொறுத்திருக்க வேண்டிய தம்முடைய பாரதந்தர்யத்துக்கு முரண்பட்டதாகிய மடலுர்தலில் மூளும்படி மதிகலங்கப்பெற்றதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு 'மாதவாங்கீரி ஜலஜத்வய நித்யஸேவா ப்ரரேமாவிலாஸய பராங்குஸ' என்றருளிச்செய்தார். அத்தகைய நம்மாழ்வாரின் திருவடிகளில் புகுத்திகொண்டவர் எம்பெருமானார். 'மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன் - இராமாநுசன்' என்றுரிநே அமுதனாகும். அவரை அடியொற்றியிநே 'பராங்குஸபாத்ய புக்தம் ராமாநுஜம்' என்று இவரருளிச்செய்ததும், பரருக்கு - வேதுத்தை ப்ரமாணமாக அங்கீகரிப்பத ஐஹபெயுளத்தாதிகளென்ன, வேதுத்துக்கு அவப்பொருள் சொல்லும் அதுவைதவாதிகளென்ன இவர்களாகிய - புறமத்தவராகிய யானைகளுக்கு, அவர்களை அடக்கவல்ல அங்குஸம் போன்றிருத்தலால் நம்மாழ்வார் பராங்குஸர் எனப்பட்டாரென்க. 'ஒன்றும் தேவும்' (திருவாய் 4-10) பதிகத்தில் ஆழ்வார் முற்கூறப்பட்டவர்களை அடக்கியது அதன் வ்யாக்யானங்களை ஸேவித்து அறியத்தக்கது.

(ராமாநுஜர்) ராமபிரானுடைய தம்பியான லக்ஷ்மணனுடைய அவதாரமாகையாலே, எம்பெருமானார் ராமாநுஜரென்ற பெயரைப்பெற்றார். அபிநவ தஸாவதாரங்களாகச் சொல்லப்படுகிற ஆழ்வார் பதின்மரில், இராமாவதாரமாக ப்ரஸித்தராகிய நம்மாழ்வாரிடம் லக்ஷ்மணனுடைய அவதாரமாகிய இராமாநுசருக்குப் பரமபுக்தி இருப்பது மிகவும் பொருத்தமென்கிறார் வ்யாக்யாதா திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி. மேலும் அவர் - எம்பெருமானார் தாம் மனம் முதலிய பொறிகளையடக்கிய ஸந்யாஸிகட்குத் தலைவராகையாலே, தம்மையடைந்தவர்களுடைய மனத்தில் உண்டாகும் காமம், கோபம், உலோபம், திரிபுணர்ச்சி, செருக்கு, பொருமை முதலிய குற்றங்களைப் போக்குமாற்றல் படைத்தவர் என்கிறார். தம்மனத்தை அடக்கியபெருமை படைத்தவர்க்கன்றோ பிறர் மனத்தின்கண் உண்டாகும் குற்றங்களைக் களையுமாற்றல் உண்டாவது என்பது கருத்தாகும். மாதவன் திருவடிகளுக்குப் புதுமணம் புதுமலர்ச்சி மென்மை முதலிய குணங்களைக் கொண்ட தாமரைமலர்களோடு ஒப்புமை கூறப்பட்டதால் அக்குணங்கள் திருவடிகளில் உள்ளமை தோன்றுவதன் வாயிலாக - மாதவன் திருவடிகளில் பராங்குஸருக்கு ஏற்பட்ட புக்தி குணங்களுள்ளமையினாலென்

பதும். பராங்குஸரின் திருவடிகளுக்குத் தாமரைகளோடு ஒப்புமை கூருமையினால் அத்திருவடிகளில் இராமாநுசருக்கு ஏற்பட்ட ப₄க்தி. குணங்களுள்ளமையினால்லாமல் 'ஆசார்யன் திருவடிகளில் ஸிஷ்யனுக்கு ஸிஷ்யஸ்வரூபமடியாகவே ப₄க்தியுண்டாக வேணும்' என்ற நியதிப்படி இயற்கையாகவே அமைந்ததென்பதும் இங்குக் கருதத்தக்கதாகும். குணத்தினாலுண்டான ப₄க₃வத்ப₄க்தியைக் காட்டிலும் இயற்கையாகவே உண்டாகிய ஆசார்யப₄க்தி சிறந்ததென்னும் ஸாஸ்த்ரார்த்த₂ம் இதனால் ஸிக்ஷிக்கப்பட்டதாகிறது.

எம்பெருமானாராகிய ஆசார்யரிடத்தில் ப₄க்தராய் ஸந்யாஸியான தமக்கு அவ்வெம்பெருமானாரிடத்தில் ப₄க்தி உண்டானதற்கு. அவர்தாமும் பராங்குஸராகிய ஆசார்யரிடத்தில் ப₄க்தியுடையவராய் ஸந்யாஸி ஸ்ரேஷ்ட₂ராயிருக்கையே காரணமென்பது தோன்றும்படி "பராங்குசபாத₃ப₄க்தம் யதிபதிம் ராமாநுஜம்" என்று மாமுனிகள் எம்பெருமானாரை - பராங்குசபாத₃ப₄க்தரென்றும் யதிராஜரென்றும் சிறப்பித்தருளினார். "யதீநாம் பதி: யதிபதி:". பதி: என்பதற்கு. இடுகுறிப்பெயராகுந் தன்மையினால் ஸேஷி (அடிமையை ஏற்றுக்கொள்ளும் தலைவர்) என்றும், காரணப் பெயராகுந் தன்மையினால் "பாதி (ரக்ஷிக்கிறார்) இதி பதி:" என்ற வ்யுத்தத்தியின் மூலம் ரக்ஷகர் என்றும் பொருள் தேறுகிறது. ஸந்யாஸிகட்கு ஸேஷியும் ரக்ஷகரும் எம்பெருமானாரென்னவே, ப்ராப்யரும் (கைங்கர்யத்தையேற்று மகிழுமவரும்) அவரே என்பது ஸித்₃தி₄த்ததாகி நது: திருமந்த்ரத்திலுள்ள மூன்று பத₃ங்களுக்கும் - ஆசார்யருடைய ஸேஷித்வமும், ரக்ஷகத்வமும், ப்ராப்யத்வமன்றோ முடிந்த பொருளாவது. இத்தகைய பெருமைபெற்ற யதிராஜரை - யதிராஜ விம்ஸாதியாகிய துதிநூல் இனிதே முடிவடைவதன் பொருட்டு வணங்கினாராயிற்று மாமுனிகள் இந்த ஸ்லோகத்தினால்.(1)

श्रीरङ्गराजचरणाम्बुजराजहंसं श्रीमत्पराङ्कुशपदाम्बुजभृङ्गराजम्।

श्रीभट्टनाथपरकालमुकाञ्जमित्रं श्रीवत्सचिह्नशरणं यतिराजमीडे ॥ २

ஸ்ரீரங்க₃ராஜசரணம்பு₃ஜராஜஹம்ஸம் ஸ்ரீமத்பராங்குஸபத₃ாம்பு₃ஜப்₄ருங்க₃ராஜம்।

ஸ்ரீப₄ட்டநாத₂பரகாலமுகாப்₃ஜமித்ரம் ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நஸரணம் யதிராஜமீடே₃॥ 2

பதவுரை:- ஸ்ரீரங்க₃ராஜ சரணம்பு₃ஜ ராஜஹம்ஸம் - ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளாகிய தாமரைமலர்களுக்கு (தாமரை மலர்களின் நிழலின் கீழே தங்கியிருக்கிற) ராஜஹம்ஸம் போன்றவரும், ஸ்ரீமத்பராங்குஸ பத₃ாம்பு₃ஜ ப்₄ருங்கராஜம் - ஸ்ரீமத்பராங்குஸராகிய நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளென்னும் தாமரைமலர்களில் (தேனைப்பருகுவதற்காகப்) படிந்திருக்கிற உயர்ந்த வண்டு போன்றவரும், ஸ்ரீப₄ட்டநாத₂ பரகால முகாப்₃ஜ மித்ரம் - ஸ்ரீப₄ட்டநாத₂ராகிய பெரியாழ்வாரென்ன, பரகாலராகிய திருமங்கையாழ்வாரென்ன ஆகியவர்களுடைய திருமுக₃ங்களாகிய தாமரைமலர்களை மலரச்செய்கிற ஸூர்யன் போன்றவரும், ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நஸரணம் - ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நராகிய கூரத்தாழ்வானைத் திருவடிகளாக உடையவருமாகிய, யதிராஜம் - யதிராஜராகிய

எம்பெருமானாரை. ஈடே - துதிக்கிறேன்.

கருத்துரை:- துர்லபே₄ மாநுஷோ தே₃ஹோ தே₃ஹிநாம் க்ஷணப₄ங்கு₃ர:। தத்ராபி துர்லப₄ம் மந்யே வைகுண்ட₂ப்ரிய த₃ர்ஸநம்॥ (ஸ்ரீப₄ாக₃வதம் 11-2-29) [உயிர்களுக்கு, கணநேரத்தில் அழியக்கூடிய மனிதவுடல் கிடைப்பது அரிது. அது கிடைத்தபோதிலும் வைகுண்ட₂நாத₂னுடைய அன்புக்கு இலக்கான ப₄ாக₃வதர்களைக் காண்பது மிகவும் அரிது] என்கிறபடியே ப₄ாக₃வதர்களுடைய ஸேவையே அரியதானால் அவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது அரிதென்பதைத் தனியே சொல்லவும் வேண்டியதில்லையாகையால், ப₄ாக₃வத கைங்கர்யமாகிய யதிராஜவிம்ஸதியின் விண்ணப்பத்திற்குத் தடைகள் மிகமிக உண்டாகக் கூடுமென்று நினைத்து, அத்தடைகள் நீங்குவதற்காக மறுபடியும் தம்முடைய ஆசார்யநிஷ்டையாகிய தகுதிக்கேற்றபடி யதிராஜ-ஸ்தோத்ரரூபமான மற்றொரு மங்குள ஸ்லோகத்தை இயற்றுகிறார் - ஸ்ரீரங்க₃ராஜ என்று தொடங்கி. இங்குள்ள ஸ்ரீஸப்₃த₃ம் ஸ்ரீவைகுண்ட₂மும் இவ்வுலகுமாகிய இருவகைச் செல்வங்களைக் காட்டுமதாய் அவற்றையுடையவன் ரங்க₃ராஜன் என்பதை அறிவிக்கிறது. அல்லது செம்மை மென்மை நறுமணமாகிய நற்பண்புகளைக் காட்டுமதாய் அவற்றை இயற்கையாகப்பெற்ற ஸ்ரீரங்க₃ராஜனுடைய திருவடித்தாமரைகளைத் தெரிவிக்கிறது. இதன்படி ஸ்ரீயை உடையன ரங்க₃ராஜ சரணம்பு₃ஜங்கள் என்ற கருத்துத்தோன்றும். பராங்குஸரிடமுள்ள ஸ்ரீமத்த்வமாவது - எம்பெருமானை அநுப₄விப்பதும், அவனுக்குத் தொண்டு செய்வதும் அவற்றிற்கு உறுப்பான பரப₄க்தி பரஜ்ஞாந பரமப₄க்திகளுமாகிய - ஜீவாத்மஸ்வரூபத்திற் குத் தக்க செல்வங்கள் நிறைந்துள்ளமையே ஆகும். காணவேணுமென்று ஆசைப்படுகை பரபக்தி, கண்டபிறகு கூடவேணுமென்னுமாசை பரஜ்ஞாநம், கூடிய பிறகு பிரிவு நேருமோ என்று அச்சப்படுகை பரமபக்தி என்பர் பெரியோர். இவை மூன்றும் உணவுக்குப் பசி போலே ப₄ாக₃வதநுப₄வகைங்கர்யங்களுக்கு முன்பு இருக்கவேண்டுமாம். பசி இல்லையேல் உணவு ருசிக்காததுபோலே, இம்மூன்றும் இல்லையாகில் ப₄ாக₃வான் திறத்தில் நாம் செய்யும் அநுப₄வ-கைங்கர்யங்கள் ருசியாதன ஆகுமாம். ஆகவே ஆழ்வார்க்கு இம்மூன்றும், இவற்றின் பின்னே நிகழும் ப₄ாக₃வதநுப₄வ-கைங்கர்யங்களும் நிறைந்துள்ளமை இந்த ஸ்ரீமத் ஸப்₃த₃த்தினால் அறிவிக்கப்படுகின்றன என்றபடி. ஸ்ரீப₄ட்டநாத₂பரகால - ப₄ட்டநாத₂ரிடத்திலும், பரகாலரிடத்திலும் பொருந்துமதாய், முறையே பரம்பொருள் திருமாலே என்று அறுதியிட்டு அவனுக்குப் பவ்வாண்டு பாடுகையாகிற செல்வத்தையும், புறச்சமயிகளை அடக்குதல், திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் மதிள்கட்டுதல், எம்பெருமானைக் பூர்ணமாக அநுப₄விக்கவோ, பிரியவோ பொருத மென்மைத்தன்மை யாகிய செல்வங்களையும் குறிக்கிறது. இத்தகைய மென்மைத்தன்மையை 'நும்மடியா ரெல்லாரோடும் ஒக்க எண்ணியிருத்தீர் அடியேனை' (பெரிய திரு. 4-9-6) என்று தாமே விண்ணப்பம் செய்தாரிறே திருமங்கையாழ்வார் இந்தஞரிலெந்தை பெருமானிடம், 'ஸ்ரீவத்ஸசிஹந' என்றதில், வத்ஸசிஹந என்பது வத்ஸே - மார்பில், சிஹநத்தை -

மறுவையுடைய எம்பெருமானை முற்படக்காட்டி, அவனுடைய பெயரைக் கொண்ட கூரத்தாழ்வானைப் பின்பு குறிப்பிட்டு, அவ்வாழ்வானுக்குப் பெரியபிராட்டியாரோடு உள்ள ஒற்றுமையை பூர்வாபுத்தும் தெரிவிக்கிறது. பூரீயே ஆகிய வத்ஸசிஹ்நரென்றவாரும், தனக்குப் பகைவராகிய ஏகாக்ஷி முதலிய அரக்கியரைக் காப்பாற்றிய ஸீதாப்பிராட்டியோடு தமக்குக் கண்போகக் காரணமாகிய நாலுரானுக்கும் முத்திநல்கிய கூரத்தாழ்வான் எல்லையற்ற கருணையுடைமையில் ஒற்றுமையுடையவரினே. முன் ஸ்லோகத்தில் 'ப்ரணமாமி மூர்த்நா' என்று தலையால் வணங்குதலாகிய காயிகமான மங்க்யளம் செய்யப்பட்டது. இஸ்லோகத்தில் 'ஈடே' என்று துதி செய்தலாகிய வாசிகமங்க்யளம் செய்யப்படுகிறது. வாக்காயங்களின் முயற்சி, மனத்தின்கண் நினைவில்லாமல் நிகழாதாகையால் - மனத்தில் யதிராஜரை உயர்ந்தவராக நினைத்தலாகிய மாநஸிகமங்க்யளமும் செய்யப்பட்டதாகவே கொள்ளத்தக்கது. இங்ஙனம் இரண்டு ஸ்லோகங்களால் மங்க்யளம் செய்து மேலே நுலேத்தொடங்குகிறார் மாமுனிகள் என்க.(2)

वाचा यतीन्द्र मनसा वपुषा च युष्मत्पादारविन्दयुगलं भजतां गुरुणाम्।

कूराधिनाथकुरकेशमुखाद्यपुंसां पादानुचिन्तनपरस्सततं भवेयम्॥ ३

வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத்பாத்நாரவிந்த்யுக்யளம் ப4ஜதாம் குருணாம்।
கூராதிநாத2குருகேஸமுக2ாத்யபும்ஸாம் பாத்தாநுசிந்தநபரஸ்ஸததம் ப4வேயம்॥ 3

பதவுரை:- ஹே யதீந்த்ர - வாரீர் யதிராஜரே. மநஸா - மனத்தினாலும். வாசா - நானினாலும். வபுஷா ச - தேஹத்தினாலும். யுஷ்மத - தேவரீருடைய. பாத்தாநவிந்த்யுக்யளம் - தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளின் இரட்டையை. ப4ஜதாம் - ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கிற. குருணாம் - ஆசார்யர்களாகிய. கூராதிநாத2 குருகேஸமுக2 ஆத்யபும்ஸாம் - கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் முதலிய பூர்வாசார்யர்களுடைய. ஸததம் பாத்தாநுசிந்தந பர: - எப்போதும் திருவடிகளைச் சிந்திப்பதில் ஊன்றியவனாக. ப4வேயம் - (அடியேன்) ஆகக்கடவேன்.

கருத்துரை:- மேல் ஸ்லோகத்தில் யதிராஜருக்கடிமையாயிருத்தலை ப்ரார்த்தி2க்கிறவராய்க்கொண்டு, அது தன்னைத் திடப்படுத்துகிற - யதிராஜ ஸரிஷ்யர்களுக்கு அடிமையாயிருத்தலை இந்த ஸ்லோகத்தினால் ப்ரார்த்தி2க்கிறார். கூராதிநாத2ர்-கூரத்தாழ்வான். குருகேசர் எம்பெருமானாரால் ஜ்ஞாந புத்திரராக ஸ்லீகாரம் செய்து கொள்ளப்பெற்ற திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான். முக2(முதலான)என்பதனால் எம்பார், முதலியாண்டான் தொடக்கமான மற்றுமுண்டான ஸரிஷ்யர்களைக் கொள்க. குருணாம் - க்ருணந்தி இதி குரவ: என்ற வ்யுத்பத்தியினால் உபதே2ஸம் செய்யுமவர்களை இந்த குரு ஸப்2தம் குறிக்கும். மேலும் 'கு' என்பது அறியாமையாகிற அகனிருளையும். 'ரு' என்பது அதைப்போக்குமவரையும் குறிப்பிட்டு- குரு ஸப்2தம் அறியாமையைத் தமது உபதே2ஸத்தால் போக்குமவரைக் குறிப்பிடும். இது கூரத்தாழ்வான் முதலியோர்க்கு அடைமொழியாகும். பும்ஸாம் என்பதில் பும்ஸ்ஸப்2தம் - புநந்தி இதி புமாம்ஸ: என்ற

வ்யுத்பத்தியினால் பரிஸுத்₃த₃மானவர்களைத் தெரிவிக்குமதாய், ப₄க₃வானுக்கும் அவனடியார்களுக்கும் சிறப்பாக எம்பெருமானார்க்கும் அடிமையாக இருப்பதனால் பரிஸுத்₃த₃ர்களான கூரத்தாழ்வான் முதலியோர்க்கு விசேஷணமாகும். அநுசிந்தநமானது - கூரத்தாழ்வான் முதலிய ராமாநுஜ ஸிஷ்யர்களைத் தமக்கு சேஷிகளாக - தலைவர்களாக த₄யாநித்தலாகும். ப₄வேயம் - இது ப்ரார்த்த₂னை என்னும் பொருளில் வந்த லோட் ப்ரத்யயாந்தமாகையால் கூரத்தாழ்வான் முதலிய பூர்வம் புருஷர்களுடைய திருவடிகளை அடியேன் சிந்திப்பவனாக ஆகவேண்டுமென்று. யதீந்த்₃ரரான தேவரீரை ப்ரார்த்தி₂க்கிறேன் என்ற கருத்து இதற்குத் தேறும். (3)

नित्यं यतीद्र तव दिव्यवपुस्समृता मे सक्तं मनो भवतु वाग्गुणकीर्तनिसौ ।

कृत्यञ्च दास्यकरणं तु करद्वयस्य वृत्त्यन्तरेऽस्तु विमुखं करणत्रयञ्च ॥ ४

நித்யம் யதீந்த்₃ர தவ தி₃வ்யவபு:ஸ்ம்ருதௌ மே ஸக்தம் மனோ ப₄வது வாக்₃கு₃ணகீர்த்தநே [5ஸௌ] க்ருத்யஞ்ச த₃ாஸ்யகரணம் து கரத்₃வயஸ்ய வ்ருத்யந்தரே₅ஸ்து விமுக₂ம் கரணத்ரயஞ்ச॥

பதவுரை:- ஹே யதீந்த்₃ர - வாரீர் யதிராஜரே. மே - அடியேனுடைய, மந: - மனமானது, தவ - தேவரீருடைய, தி₃வ்யவபு: ஸ்ம்ருதௌ - மிகவும் அழகிய திருமேனியை நினைப்பதில், நித்யம் - எப்போதும், ஸக்தம் - பற்றுடையதாக, ப₄வது - இருந்திடுக. அஸௌ மே வாக் - தேவரீரைத் துதியாமல் வெகுதூரத்தில் இருக்கிற அடியேனுடைய வாக்கானது, தவ - தேவரீருடைய, கு₃ணகீர்த்தநே - நீர்மை எளிமை கருணை அழகு மென்மை முதலிய கல்யாணகுணங்களை ஆசையோடு துதிப்பதில், ஸக்தா ப₄வது - பற்றுடையதாக இருந்திடுக. மே - அடியேனுடைய, கரத்₃வயஸ்ய - இரண்டு கைகளுக்கும், தவ - தேவரீருக்கு, த₃ாஸ்ய கரணம் து - அடிமை செய்வதொன்றே, க்ருத்யம் - கடமையாக, அஸ்து - இருந்திடுக. மே - அடியேனுடைய, கரணத்ரயம் - (தேவரீரையே நினைப்பதிலும் துதிப்பதிலும் அடிமைசெய்வதிலும் பற்றுடையதாக இருக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தி₂க்கப்பட்ட) மனம் வாக்கு காயம் என்கிற மூன்று கருவிகளும், வ்ருத்தி அந்தரே - வேறொருவரை நினைப்பதும் துதிப்பதும் அடிமை செய்வதுமாகிய வேறு காரியங்களில், விமுக₂ம் ச அஸ்து - பராமுக₂ங்களாகவும் இருந்திடுக.

கருத்துரை:- கீழ்ஸ்லோகத்தில் யதிராஜ ஸிஷ்யர்களான கூரத்தாழ்வான் முதலியவர்களுக்குத் தாம் அடிமையாயிருத்தலை ப்ரார்த்தி₂த்தவர், அதனால் திடப்படுத்தப் படுகிற யதிராஜருக்குத் தாம் அடிமையாயிருத்தலை இந்த ஸ்லோகத்தினால் ப்ரார்த்தி₂க்கிறார். 'க்ருத்யம் ச' என்றவிடத்திலுள்ள உம்மைப் பொருள் படுகின்ற சகரம், மற்றும் நல்ல விஷயங்களில் ஈடுபடவேண்டிய கண் காது முதலியவற்றையும் குறிப்பிட்டு, அவையும் யதிராஜர் திறத்திலேயே பற்றுடையதாக இருக்க வேண்டுமென்ற ப்ரார்த்த₂னையைக் காட்டுகிறது. இதில் முதல் மூன்றடிகளால் தம்முடைய மனமொழிமெய்கள் யதிராஜரிடமே ஊன்றியிருக்கவேண்டுமென்பதையும், நான்காம் அடியால் மற்றவரிடம் பற்றற்றிருக்க

வேண்டுமென்பதையும் யதிராஜர் தம்மிடமே ப்ரார்த்தித்தாராயிற்று. ப₄வது அஸ்து என்ற க்ரியாபத்யங்களிரண்டும் ப்ரார்த்தனையைக் காட்டும் லோட்ப்ரத்யயாந்தங்கள். க்ருத்யம் - அவஸ்யமாகச் செய்தே தீரவேண்டிய கடமை என்றபடி. முதலடியில் உள்ள தவ, மே என்பனவற்றை மற்ற மூன்றடிகளோடும் கூட்டுக. (4)

अष्टाक्षराख्यमनुराजपदत्रयार्थनिष्ठां ममात्र वितराद्य यतीन्द्रनाथ ।

शिष्टाग्रगण्यजनसेव्यभवत्पदाब्जे हृष्टास्तु नित्यमनुभूय ममास्य बुद्धिः ॥ (५)

அஷ்டாக்ஷராக்ஷ மனுராஜ பத்யத்ரயார்த்த₂ நிஷ்ட₂யாம் மமாத்ர விதராத்த்ய யதீந்த்₃ரநாத₂।
 ஸிஷ்டாக்₃ரக₃ண்யஜநஸேவ்யப₄வத்பத்யாப்₃ஜே ஹ்ருஷ்டாஸ்து நித்யமநுபூ₄ய மமாஸ்ய
 பு₃த்₃தி₄॥

பதவுரை:- நாத₂ - அடியோங்களுக்கு ஸ்வாமியாகிய, யதீந்த்₃ர - யதிராஜரே, அத்ர - இருள்தருமாஞாலமாகிற இந்த ஸம்ஸார மண்டலத்தில், அத்ய - கலிபுருஷன் அரசு செலுத்துகிற இக்காலத்தில், மம - மிகவும் தாழ்ந்த அடியேனுக்கு, அஷ்டாக்ஷர ஆக்₂ய மனுராஜ - அஷ்டாக்ஷரமென்று ப்ரஸித்தி₄பெற்ற சிறந்த மந்த்ரத்திலுள்ள, பத்யத்ரய அர்த்த₂ நிஷ்ட₂யாம் - ஓம் நம: நாராயணாய என்ற மூன்று பத்யங்களினுடைய பொருள்களாகிய அநந்யார்ஹஸேஷத்வம், அநந்யஸாரணத்வம், அநந்யபே₄ாக்யத்வம் (எம்பெருமானொருவனுக்கே அடிமையாகை, எம்பெருமானையே மோகேஷாபாயமாகக் கொள்ளுகை, எம்பெருமானையே பே₄ாக்யமாக- அநுப₄விக்கத்தக்க பொருளாகக் கொள்ளுகை.) என்கிற இம்மூன்றினுடையவும் முடிவெல்லையை, விதர - தந்தருளவேணும், ஸிஷ்ட அக்₃ரக₃ண்ய ஜந ஸேவ்ய ப₄வத பத்யாப்₃ஜே - பரதத்தவம் மோகேஷாபாயம் புருஷார்த்த₂ம் (பயன்) ஆகியவிவற்றில் திரிபுணர்ச்சியில்லாத ஸிஷ்டர்களுக்குள்ளே, தேவரீரே பரதத்தவம் தேவரீரே மோகேஷாபாயம் தேவரீரே புருஷார்த்த₂ம் என்று நினைப்பதனாலே முதலில் எண்ணத்தக்க முற்கூறிய கூரத்தாழ்வான் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் முதலான ஸஜ்ஜநங்களாலே அடிமைசெய்யத்தக்க தேவரீருடைய தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை, நித்யம் அநுபூ₄ய - எப்போதும் அநுப₄வித்து, அஸ்ய மம பு₃த்₃தி₄:- மிகத்தாழ்ந்த அடியேனுடைய பு₃த்₃தி₄யானது, ஹ்ருஷ்டா - அவ்வநுப₄வத்தின் பயனாகிய கைங்கர்யம் கிடைத்ததனாலுண்டான ஸந்தோஷத்தை உடையதாக, அஸ்து - ஆயிடுக.

கருத்துரை:- இந்த ஸ்லோகம் முதலாக மேலுள்ள ஸ்லோகங்கள் அனைத்தும், 'நித்யம் யதீந்த்₃ர' என்ற முன் ஸ்லோகத்தின் விவரணமாகவே அமைந்துள்ளன. 'ஸ்ரீமந்யதீந்த்₃ர' என்ற பத்தொன்பதாம் ஸ்லோகம் இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் பொருளாகிய யதீந்த்₃ர கைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂னைக்கும் யதீந்த்₃ர த்யாஸகைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂னைக்கும் உபஸம்ஹாரமாக அமைந்துள்ளது. 'விஜ்ஞாபநம் யதி₃தம்' என்ற இருபதாம் ஸ்லோகமோவென்னில் முதல் முடிவு நடுப்பகுதிகளாலே கூறப்பட்ட பொருளைக் காரணம் கூறித்திடப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்திலுள்ள மூன்று பத்யங்களின் பொருள்களுக்கு முடிவான எல்லையாவது - ஆசார்யனுக்கே அடிமையாகை,

ஆசார்யனையே மோகேஷாபாயமாகக் கொள்ளுகை ஆசார்யனையே பே₄ாக்₃யமாக (அநுப₄விக்கத்தக்கபொருளாகக்) கொள்ளுகை ஆகிய இவை மூன்றுமே ஆகும். நடுவெல்லையோவெனில் - ப₄ாக்₃வதர்களுக்கே அடிமையாகை ப₄ாக்₃வதர்களுையே மோகேஷாபாயமாகக் கொள்ளுகை. ப₄ாக்₃வதர்களுையே பே₄ாக்₃யமாகக் (அநுப₄விக்கத்தக்க பொருளாகக்) கொள்ளுகையாகிய இவையே. முதல் பர்வம் எம்பெருமான், மத்யமபர்வம் - ப₄ாக்₃வதர்கள், சரமபர்வம் - ஆசார்யன். பூரீமத்யஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்திலுள்ள ஓம் நம: நாராயணாய என்ற மூன்று பத்யங்களும் நேரான பத்யப்பொருள்களுக்கேற்றபடி. முதலில் ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ பே₄ாக்₃யத்வங் களை ப₄ாக்₃வான் விஷயத்திலே தெரிவித்து. பின்பு ப₄ாக்₃வானுடைய திருவடி ஸ்தூநத்திலே நிற்கும் ப₄ாக்₃வதர்கள் விஷயத்திலே தெரிவித்து. அதற்குப்பிறகு அந்த ப₄ாக்₃வதர்களால் கொண்டு சேர்க்கப்படுகிற ப₄ாக்₃வதோத்தமரான ஆசார்யன் விஷயத்திலே தெரியப்படுத்தி நின்றுவிடுகின்றன. ஆசார்யனாகிற விஷயமே சரமமாகையால் என்க. ப்ரத்யமபர்வம் ப₄ாக்₃வான், மத்யமபர்வம் - ப₄ாக்₃வதர், சரமபர்வம் - ஆசார்யன். ஆக இந்த ஸ்லோகத்தில் முற்பகுதியினால் மாமுனிகள் எம்பெருமானாரை ஸம்பே₃தி₄த்து. யதிராஜரான எங்கள் குலநாத₂ரே! திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் மூன்று பத்யப்பொருள்களின் முடிவெல்லையை (உத்தாரகாசார்யராகிய தேவரீருக்கே அடிமையாயிருக்கை, தேவரீரையே மோகஷத்திற்கு உபாயமாகக் கொள்ளுகை, தேவரீரையே பே₄ாக்₃யமாகக் கொள்ளுகை என்கிற இம்மூன்றினையும்) அடியேன் திடமாகப் பற்றியிருக்கும்படி க்ருபை செய்தருளவேணும் என்று ப்ரார்த்தி₂த்தாராயிற்று. மந்த்ரராஜமென்பது முப்பத்திரண்டெழுத்துக்களைக் கொண்ட நரஸிம்ஹாநுஷ்டுப் மந்த்ரத்திற்கும் பெயராகையால் அதை நீக்க வேண்டி 'அஷ்டாக்ஷராக்₂ய' என்று மந்த்ரராஜத்திற்கு அடைமொழி கொடுத்தருளினார். திருமந்த்ரம் எட்டெழுத்து உடையதாகவன்றோ ப்ரஸித்₃த₄மாயிருப்பது. இதில் பிற்பகுதியினால், ஆசார்ய நிஷ்டுர்களாகிய கூரத்தாழ்வான் முதலியாண்டான் போல்வாரான ஸிஷ்ட ஜநங்கள் அநுப₄வித்துத் தொண்டுசெய்து மகிழ்ச்சியடைவதற்குக் காரணமான தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளில், ஆசார்ய நிஷ்டுனாகிய அடியேனும் இழிந்து அநுப₄வித்துக் கைங்கர்யம் செய்து மகிழும்படி தேவரீர் அருள்புரியவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தி₂த்தாராயிற்று.(5)

अल्पापि मे न भवदीयपदाब्जभक्तिः शब्दादिभोगरुचिरन्वहमेधते हा ।

मत्पापमेव हि निदानमुष्य नान्यत् तद्वारयार्थं यतिराज दयैकसिन्धो ॥(६)

அல்பாபி மே ந ப₄வதீய பத்யாப்₃ஜ ப₄க்தி: ஸப்₃த்யாதி₃ பே₄ாக்₃ருசிரந்வஹமேத₄தே ஹா மத்பாபமேவ ஹி நித்யாநமமுஷ்ய நாந்யத் தத்யவாரயார்ய யதிராஜ த்யையகஸிந்தே₄நா ॥ 6

பதவுரை:-த₃யா ஏக ஸிந்தே₄நா - த₃யை என்னும் நீர் வற்றாத ஒப்பற்ற கடலே, ஆர்ய - ஆசார்யரே, யதிராஜ - எதிகட்கு இறைவரான எம்பெருமானாரே, மே - அடியேனுக்கு, ப₄வதீய பத்யாப்₃ஜ ப₄க்தி: - தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளில் ஆசையானது,

அல்பா அபி - சிறது கூட, **ந** (அஸ்தி) - இல்லை, **ஸப்₃த₃ ஆதி₃ பே₄க₃ ருசி:** - ஸப்₃த₃ம் முதலியவற்றை (தாழ்ந்த பொருள்களிலுள்ள கவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்றிவற்றை) அநுப₄விப்பதில் ஆசையானது, **அந்லஹம்** - ஒவ்வொரு நாள்களிலும், **ஏத₄தே** - வளர்ந்து வருகிறது, **ஹா** - கஷ்டம், **அமுஷ்ய** - தகுந்த விஷயத்தில் ஆசை சிறிதுமில்லாமையும் தகாத விஷயத்தில் ஆசை பெருகி வருவதுமாகிய இதற்கு, **நித்யநம்** - மூலகாரணம், **மத்பாபமேவ** (ப₄வதி) அடியேனுடைய அநாதியான பாபமே ஆகும், **அந்யத் ந** - வேறென்றுமன்று, **தத்** - அந்த பாபத்தை, **வாரய** - போக்கியருளவேணும்.

கருத்துரை:- 'நித்யம் யதீந்த்ர' என்ற நான்காவது ஸ்லோகத்தில், அடியேனுடைய மனம் தேவரீர் திருமேனியை நினைப்பதில் ஊற்றமுடையதாக இருக்கட்டும். வேறென்றை எண்ணுவதில் பராமுக₂மாக இருக்கட்டும்' என்று அருளியதனால், இப்பொழுது தமது மனம் அப்படியில்லாமல் நேர்முரணாக இருப்பதனைக் குறிப்பாக உணர்த்தினால்லவா? இத்தகைய முரண்பாட்டை, அதன்காரணமான பாபத்தோடு கூடப்போக்கியருளவேணும்மென்கிருர் இந்த ஸ்லோகத்தினால். த₃யையாவது - தனது பயனென்றையும் எதிர்பாராமல், பிறர்துன்பம் கண்டால், தானும் 'ஐயோ இப்படி துன்பப்படுகிருளே' என்று துன்பப்படுகை, அத்தகைய த₃யையாகிய நீர் வற்றாத கடல்போன்றவர் எம்பெருமானார். 'ஒப்பற்ற' என்பதனால், எம்பெருமானாகிய கடலில் த₃யையாகிய நீர் வற்றினாலும் வற்றும், எம்பெருமானாராகிய கடலில் த₃யை வற்றாது என்பது கருதப்பட்டது. ஆர்ய ஸப்₃த₃ம் (1) ஆசார்யஸப்₃த₃த்தோடு ஒரே பொருளையுடையதாய்க்கொண்டு அறியாத தத்த்வவ்ரித புருஷார்த்த₂ங்களை அறிவிப்பதன் வாயிலாக மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகிருர் எம்பெருமானாரென்று அறவிக்கிறது. (2) ஆராத் யாதி இதி ஆர்ய: என்ற வ்யுத்பத்தியின் மூலமாக, வேத்யத்தில் கூறிய நல்ல வழியின் அருகிலும், கெட்டவழியின் தொலைவிலேயும் செல்லுமவர் என்று பொருள்பட்டு, எம்பெருமானார் பரமவைத்ய₃கர் என்பதைக் காட்டுகிறது. ஆராத் = அண்மையும் சேய்மையும். (3) அர்யதே - ப்ராப்யதே - அடையப்படுகிருர் என்று பொருள்பட்டு, எல்லாராலும் வீடுபேற்றிற்காக அடையப்படுமவர் எம்பெருமானார் என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. வருத்தம் வியப்பு என்னும் இரண்டையும் குறிக்கின்ற ஹா என்ற இடைச்சொல் - முறையே - தக்க பொருளில் ஆசையின்மையும், தகாத பொருளில் ஆசையுடைமையும் தமக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறது என்றும், குறைந்த ஸுக₂த்தைத் தரும் ஸப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களையே விரும்பி, மிகவும் அதிகமான ஸுக₂த்தை உண்டுபண்ணும் எம்பெருமானார் திருவடிகளை விரும்பாமலிருப்பது தமக்கு வியப்பைத் தருகிறது என்றும் இரண்டு கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கும். 'மத்பாபமேவ - நான் செய்த பாபமே, நித்யநம் - மூலகாரணம்' என்பதனால் - ப₄க்திமான்களைப் பகைப்பதனால் அப்ப₄க்திமான்கள் ப₄க்தராவதற்கு முன்பு செய்த பாபங்களை எம்பெருமான் அவர்களைப் பகைப்பவர்கள் மேலே ஏறிடுவதுமுண்டு. அப்படி அடியேன் மேலேறிட்ட பாபமன்று, அடியேனே செய்த பாபம் மூலகாரணம் என்று தெரிகின்றது. 'அந்யத் ந' - வேறென்றுமன்று என்பதனால் -

ஸர்வேஸ்வரன் தனது ஸ்வதந்த்ரத்தன்மையினாலோ, அடியேனையிட்டு விளையாட எண்ணியதனாலோ அடியேன் தகாத பொருளில் ஆசையும் தக்க பொருளில் ஆசையில்லாமையும் உடையவனாயிருக்கிறேனல்லேன்; பின்னையோவென்னில் அடியேன் செய்த பாபத்தினாலேயே இப்படி இருக்கிறேன் - என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. (6)

वृत्त्या पशुर्नरवपुस्त्वहमीदृशोऽपि श्रुत्यादिसिद्धनिखिलात्मगुणाश्रयोऽयम् ।

इत्यादरेण कृतिनोऽपि मिथः प्रवृत्तुम् अद्यापि वञ्चनपरोऽत्र यतीन्द्र! वर्ते ॥ (७)

வ்ருத்த்யா பஸுர் நரவபுஸ்த்வஹமீத்ருபோஃபி

ஸ்ருத்யாதி, ஸித்த, நிகி, லாத்மகு, னாஸ்ரயோஃயம்

இத்யாத்ரேண க்ருதிநோஃபி மித: ப்ரவக்தும்

அத்யாபி வஞ்சநபரோத்ர யதீந்த்ர! வர்த்தே॥

(7)

பதவுரை:- ஹே யதீந்த்ர - வாரீர் யதிராஜரே, **வஞ்சநபர:** - பிறரை ஏமாற்றுவதிலேயே பற்றுடையவனான, **அஹம்** - அடியேன், **நரவபு:** - மனிதவுடல் கொண்ட, **பஸு:** து - விலங்காகவே (விலங்கென்றே) **வ்ருத்த்யா** - அடியேனுடைய செய்கையினாலே, (**ஜ்ஞாயே** - அறியப்படுகிறேன்.) (உண்பதும், உறங்குவதும், கலவி செய்வதும், பகைவனைக்கண்டு அஞ்சுவதுமாகிய இவற்றாலே அறிவிக்கப்பட்ட மனித விலங்கின் தன்மையை உடையேன் என்றபடி.) **ஈத்ருஸ:** **அபி** - இப்படிப்பட்டவனாக இருந்த போதிலும், **ஸ்ருதி ஆதி, ஸித்த, நிகி, ல ஆத்மகு, னா ஸ்ரய:** - 'வேதும் முதலியவற்றால் அறிவிக்கப்பட்ட எல்லா ஆத்மகு, ணங்களுக்கும் இருப்பிடமானவன், **அயம்** - இந்த மணவாளமாமுனிவன்' **இதி** - என்றிவ்வாறாக, **க்ருதிந:** **அபி** - பாமரரன்றிக்கே பண்டிதராய் ஆராய்ச்சி வல்லுநருங்கூட, **ஆத்ரேண** - மனமார்ந்த அன்போடு, **மித:** - தங்களில் ஒருவர்க்கொருவர், **ப்ரவக்தும்** - (அவசியமாகச் சொல்லவேண்டிய நல்வார்த்தையைப் போலே) சொல்லுவதற்குத் தக்கபடியாக, **அத்ர அபி** - (வேறொருரிடத்திலல்லாமல்) இந்த ஸ்ரீரங்குத்திலும், **அத்ய** - இப்போது, **வர்த்தே** - இருக்கிறேன். **தத்வாரய** - அந்த (பிறரை வஞ்சிக்கும் எனது) தன்மையைப் போக்கியருளவேணும்.

கருத்துரை:- அஹிம்ஸை மெய்ப்பேசுதல் கொடுமையில்லாமை தூய்மை பொறியடக்கம் கொடைத்தன்மை மனவடக்கம் பொறுமை அறிவு முதலியவையே வேதும் முதலியவற்றால் அறிவிக்கப்படுகின்ற ஆத்மகு, ணங்கள் (உயிரின் நற்பண்புகள்) ஆகும். 'இவன் ஆத்மகு, ணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமானவன்' என்றால் மற்றும் சிலரும் ஆத்மகு, ணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளார்கள் என்ற கருத்துத்தோன்றக் கூடுமென்று நினைத்து அப்படிச் சொல்லாமல், 'ஆத்மகு, ணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமானவன் இவன்' என்று சொன்னதனால், 'அத்தகையவன் இம்மணவாளமாமுனி ஒருவனே' என்று ஆராய்ச்சியாளரும் தம்மைப்பற்றி மகிழ்ந்து பேசுமளவிற்குத் தமக்குள்ள ஏமாற்றும் வல்லமையைக் குறிப்பிட்டருளினாரென்க. அத்யாபி என்றவிடத்திலுள்ள அபி ஸப்தத்தை,

₃ஸவாஸம செயபாமல, வஞ்சநமெனபதே அடிபோடு தெரிடாத நாத்யாமுநாதி, பூர்வாசார்பர்கள் வாஸம செயதருளின மிகடபுண்ணியமான ஸ்ரீரங்கத்தில் வஸிபடதும் செய்கிறேனே, இதைவிட வஞ்சனை வேறுண்டோ எனபது அதன கருத்தாகும்

दुःखावहोऽहमनिशं तव दुष्टचेष्टः शब्दादिभोगनिरतः शरणागताख्यः ।

त्वत्पादभक्त इव शिष्टजनौघमध्ये मिथ्या चरामि यतिराज! ततोऽस्मि मूर्खः ॥ (८)

து:காவஹோஹமநிஸம் தவ துஷ்டசேஷ்ட:

ஸப்தாதி பேராக நிரதஸ்ஸரணக தாக் ய:

தவத்பாத பக்த இவ ஸரிஷ்டஜநௌக, மத்யே

மித் யா சராமி யதிராஜ ததோஸ்மி மூர்க்க:॥

(8)

பதவுரை:- ஹே யதிராஜ - வாரீர் யதிராஜரே. ஸரணாகத ஆக்ய: - ஸரணாகதன் (பரபநநன்) என்னும்பெயரை மாததிரம கமப்பவனாய் ஸப்தாதி, பேராக நிரத: ஸப்தாதி, நீசவிஷயங்களை அநுபவிப்பதில் மிகவூன்றிடவனாய் துஷ்டசேஷ்ட: - கூடாதென்று ஸாஸ்த்ரம விலக்கியகெட்ட காரியங்களைச் செய்யுமவனாய் (அதனால்) தவ - தேவரீருக்கு து:க ஆவஹ: து கக த்தை உண்டுபண்ணுமவனாய் இருக்கிற அஹம் அடியேன, தவத்பாத பக்த: இவ - தேவரீர் திருவடிகளில் புகதிபூண்ட பரபநநனடோல சிஷ்டஜந ஓக, மத்யே - பருஷார்த்த ம தேவரீர் கைங்கர்யமே அதற்கு உபாயம் தேவரீருடைய இன்னருளே என்று தெளிந்திருக்கும் ஸரிஷ்ட ஜநங்களாகிட கூரத்தாழ்வான் முதலிபோராளின கோஷடிகளின் நடுவில், மித் யா சராமி - பொயடனாகவே திரிகின்றேன் தத: - அக்காரணத்தினால் மூர்க்க: அஸ்மி - (அடியேன்) மூடனாக அறிவற்றவனாக ஆகிறேன், தத்ய வாரய - அப்படிப்பட்ட அறியாமையைப் போக்கியருளவேணும்

கருத்துரை: அடியேனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள தகாத காரியங்களில் ஊற்றமானது தேவரீருக்கு து:கக த்தையுண்டாகருமாகையாலாவவூற்றத்தை நஸிடபிததருளவேணு மென்று வேண்டுகிறிதனால் யதிராஜர் - மனத்தையடக்கிய எமடார் முதலிட யதிகளையும் தம்முடைய மனவடககததாலே மகிழ்ச செயடியமரசா எமடெருமானார் என்றபடி ஸரணாகதாக் ய ஸரணாகதன் என்ற பெயரை மட்டும் கமக்கிறேனெனெயிடி ஸரணாகதிகு வேண்டிய வேறு உபாயமில்லாமை வேறுகதியில்லாமை ஆகிட தருதிகளில் ஏதுமுடையேனலவேன என்றபடி ஸரணாகதனுக்குத் தானாக ஏற்படக்கூடிய நனமையே செயடவேண்டுமென்று நினைத்தல், தீமையை அடியோடு அகற்றல எமடெருமானார் நிர்ஸடம நமமைக் காப்பாற்றியே தீருவர் என்று நம்புதல், தமமைக் காக்கும் பொறுடபை எமடெருமானாரிடம் ஒப்படைத்தல் வேறு உபாயமோ வேறு காடபவரோ தமக்கு இல்லையே என்று வருந்துதல் ஆகிய ஸவபூரவங்களில் ஏதுமுடையேனலவேன என்றபடியும் ஆம் து:காவஹ - அடியேன் இங்ஙனம் ஸரணாகதெனென்று பெயர் கமந்து ஸப்தாதி, பேராக,

நிரதஞய துஷ்டசேஷடஞயிருடபது 'ஐயோ நமமுடையவன ஒருவன் இடபடி இருக்கிருனே' என்று தேவரீருக்கு துக்கத்தை உண்டாக்குமென்றபடி அவலது. இவ்வன பாரணாகுதனென்று பெயர்படைத்திருபடதினால் இவனைக்காக்கவேணுமோ, துஷ்டசேஷடனாக இருபடதனால் இவனைக் கைவிடவேணுமோ என்ற ஸந்தே ஹமாகிய தாமசங்கடமாகிய துக்கத்தையுண்டாக்குமென்றும் சொல்லலாம் மூலக்கனாகிருனநன்மை தீமைகளின் பகுத்தறிவின்றியே தானபிடித்தது விடாமலிருக்கும்வன் இத்தகைய மூர்க்கத்தனத்தைப் போக்கவேணுமென்று இதனால் ப்ரார்த்தி ததாராபிறறு

नित्यं त्वहं परिभवामि गुहं च मन्त्रं तद्देवतामपि न किञ्चिदहो विभेमि ।

इत्थं शठोऽप्यशठवद्वदीयसङ्घे हृष्टश्चरामि यतिराज! ततोऽस्मि मूर्खः ॥(९)

நித்யம் த்வஹம் பரிபுவாமி குகும் ச மந்த்ரம்

தத் தே வதாம்பி ந கிஞ்சித் ஹோ பி பே,மி

இத்தம் ஸடோஸ்ப்யஸட்வத்பவதீ யஸங்கே,

ஹ்ருஷ்டஸ்ஸராமி யதிராஜ! ததோஸ்மி மூர்க்க:॥ (9)

பதவுரை:- ஹே யதிராஜ - வாரீர யதிராஜரே, அஹம் அடியேன குகும் அறிபாதவறறை அறிவித்தது அகலிருளைப்போக்கும் ஆசாடனைபும, மந்த்ரம் (அவ்வாசார்பனாலே உபதே ஸிககப்பட்ட) திருமந்தரமாகிய அஷ்டாஷ்டர மந்த்ரத்தையும், **தத் தே வதாம் அபி** - அமமந்திரத்துக்கு உள்ளீடான ஸ்ரீமந்நாராயணனையும், **நித்யம் து** - எட்டோதுமே, **பரிபுவாமி** - அவமதிக்கிறேன் **கிஞ்சித் அபி** - சிறிதும் **ந பி,பே,மி** - இம்முன்றை அவமதிபடதனால் நமக்கு வருங்காலத்தில் என்ன கேடுவிளைபுமோ என்று அஞ்சுகிறேனிலலை **அஹோ** - இது என்ன ஆஸ்சர்யம் **இத்தம்** - இவ்விதமாக, **ஸட: அபி** - யாரும் அறியாமல தீமை செய்யுமவனாயிருந்து வைத்தும், அவலது ஸாஸ்தரத்தில் நம்பிக்கையிலலாதவனாயிருந்து வைத்தும் **அஸடவத்** உள்ளும் புறமும் ஒக்க நன்மையே செட்டியவன் போலவும் அவலது முளகூறிய மூன்றிலும் மதிபடி வைக்கவேண்டுமென்று கூறும் ஸாஸ்தரத்தில் நம்பிக்கையிலக்க ஆஸதிகன் போலவும், **புவதீயஸங்கே** - தேவரீர் திருவடிகளில் புகுதி பூண்ட அடியார்களின்-பரமாஸ்திகாக்களின் கேரஷ்டியில், **ஹ்ருஷ்ட: ஸந்** நாம் செட்டிய தீமைகள் இவர்களுக்கும் தெரியாமலிருக்கிறதே என்று மகிழ்ச்சி படைந்தவனாகக் கொண்டு **ஸ்ராமி** ஸஞ்சரிகிறேன் **தத:** அதனால் **அஹம் மூர்க்க: அஸ்மி** அடியேன மூலக்கனாகிறேன் **தத் வாரய** கீழ்க கூறிய இத்தகைய மூலக்கத்தனத்தைப் போக்கியருளவேணும்.

கருத்துரை:- கீழ நானகாம் ஸ்லோகத்தில் 'அடியேனுடைய வாகு தேவரீருடைய குணங்களைச் சொல்லிப் புகழுவதில் ஊற்றமுடையதாக இருக்கட்டும் என்று அருளிச் செய்தவா அதற்கு நோமாருக குருமந்த்ரதேவதைகளை வாயார வைது பரிபுவித்தலாகிற கெட்டகாரியங்களில் வாகு ஊன்றியிருப்பதையறிந்து, இத்தகைய பரிபுவிக்கும் தீய செயலையும் அதற்குக் காரணமான மூலக்கத்தனத்தையும் போக்கியருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்திருா

குருவை அவமதிப்பதாவது அவர் உபதேஸித்தபடி விடவேண்டியவற்றை விடாமலிருத்தல் பற்ற வேண்டியவற்றைப் பற்றாமலிருத்தல் தனக்கொரு பரஸித்தி, க்காகவோ கௌரவத்திற்காகவோ துநலாபத்திற்காகவோ மந்திரம் கேட்கத் தகுதிபற்றவாகடகு மந்திரத்தை உபதேஸித்தல் ஆகிய இவையே ஆம் மந்திரத்தை அவமதிப்பதாவது - மந்திரத்திலுள்ள உண்மைப்பொருளை மறைத்தலும் விடரீதப் பொருளுரைத்தலும் ஆம். மந்திரத்தால் கூறப்பட்ட தேவதையை அவமதிப்பதாவது - ப்ரீமநநாராயணனால் வருஷடிகாலத்தில் தரப்பட்ட மனமொழி மெய்களை அவன் விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்தாமல், பிற நீச விஷயத்தில் உபயோகப் படுத்தினால் ஆகும் இவற்றின் விரிவு ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்களில் காண்க அஹோ - ஆஸ்ஸர்டம் உலகத்தில் எங்கும் அடிபேன போன்ற பாவியும், பாவத்திற்கு அஞ்சாமலிருப்பனும் தெனடடாமைடால் அடிபேனுக்கே இது ஆஸ்ஸாயத்தைத் தருகின்றதென்கிறா அஹோ என்பதனால்

हा हन्त हन्त मनसा क्रियया च वाचा योऽहं चरामि सततं त्रिविधापचारान् ।

सोऽहं तवाप्रियकरः प्रियकृद्वदेव कालं नयामि यतिराज' ततोऽस्मि मूर्खः ॥ (१०)

ஹா ஹந்த ஹந்த மனஸா க்ரியயா ச வாசா
போஃஹம் சராம் ஸததம் தரிவித்யாடசாராந்
ஸோஃஹம் தலாபரிடகர பரியக்ருத் வதே வ
காலம் நயாமி யதிராஜ' ததோஃஸமி மூர்கக ॥

(10)

பதவுரை - யதிராஜ - வாரீர யதிராஜரே ய அஹம் - எத்தகைய அடிபேன மனஸா வாசா க்ரியயா ச - மனமொழி மெய்களால் தரிவித்யா அடசாராந் - புகுவத்யபசார புகுவதாடசார அஸஹயாபசாரங்களாகிற மூவகைப்பட்ட பாடங்களையும். ஸததம் சராம் - இடைவிடாமல் எட்டோதும் செயது வருகிறேனே. ஸ அஹம் - அத்தகைய அடிபேன் தவ - அடிபேனிடம் பரமத்யாஸுவாபபேரன்பு பூண்ட தேவரீர்க்கு அடரிடகர ஸந் - இஷ்டமல்லாதவற்றையே செய்பவனாய்க்கொண்டு, பரியக்ருத்வத் ஏவ - இஷ்டமானவற்றையே செய்பவனடோலே, காலம் நயாமி காலத்தைக் கழித்துவருகிறேன் ஹா ஹந்த ஹந்த ஐயோ ஐயோ ஐயோ தத அஹம் மூர்கக, அஸமி - அதனால் அடிபேன் மூர்ககனாகிறேன், தத்யவாரய - அந்த மூர்ககத்தனத்தைப் போக்கிடருளவேணும்

கருத்துரை மனத்தின் தீய செயல்களையும் (தீயசிந்தனைபையும்) அதற்குக் காரணமான மூர்ககத்தனத்தையும் போக்கியருளவேணும் என்கிறா 'நிதயம் யதீந்த்ய' (4) என்னும் ஸ்லோகத்தில் மனமொழி மெய்களைக் குறிப்பிட்டபடியால், வருத்த்யா பஸு (7) துக்க்யாவஹோஃஹம் (8) நிதயந்தவஹம் (9), ஹா ஹந்த ஹந்த (10) என்கிற இந்த நான்கு ஸ்லோகங்களிலும் மனமொழி மெய்களைக் குறிப்பிட்டிருந்த போதிலும், ஏழு எட்டாம் ஸ்லோகங்களில் வருத்த்யா என்றும் துஷ்டசேஷ்ட என்றும் முதலில் குறிப்பிட்டதைப்போல

மெய்யின செயலையும் ஒன்பதாம் ஸ்லோகத்தில் 'சூரும பரிடவாமி' என்று முதலில் குறிப்பிட்டதனால் வாக்கின செயலையும், பத்தாம் ஸ்லோகமான இதில் 'மநஸா' என்று முதலில் கூறியதனால் மனத்தின் செயலையும் ப்ரத்யாநமாக நினைக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது என்கிறார் உரையாசிரியரான அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி. டாக்டர்வத்சாரமாவது ப்ரீமநநாராடணனை ப்ரஹ்மருத ராதிர்களோடு ஸமாநமாக நினைக்கையும், ராமாத்யவதாரங்களை வெறும் மநுஷ்யராக நினைக்கையும் அர்ச்சாவதாரங்களைக் கலலாகவும் செம்பாகவும் நினைக்கையும் பிறவும் ஆம். டாக்டர்வதாபசாரமாவது - தனது தநலாடத்திற்காகவும் சந்த்ரம புஷ்பம் பெண்கள் ஆகியவற்றிற்காகவும் ப்ரீவைஷ்ணவாக்ரூபபண்ணும் விரோதம் ஆகும் அஸஹயாபசாரமாவது - ஒரு காரணமுமின்றியேயிருக்க பகவான என்றாலும் டாக்டர்வதர்களுள்ளும், பொருமலிருக்கையும், ஆசார்டாபசாரமும் தொடக்கமானவைபாகும் இதன் விரிவு ப்ரீவசநபூஷணத்தில் காணத்தக்கது மூன்றாபசாரங்களைத் தாம் செய்வது தமக்கு வருத்தம் தருவதென்பதை ஹா, ஹந்த ஹந்த என்று மூன்றிடைச் சொற்களால் குறித்தருளினர் என்க ஆருவது ஸ்லோகத்திலுள்ள 'தத், வாரப' என்பதனை இப்படத்தாம் ஸ்லோகம் வரையில் கூடப்பொருள் உரைக்கப்பட்டது தொண்டரடிப் பொடிகள் திருமாலே முப்பத்திரண்டாம் டாகரத்தில் 'மூர்க்கனேன் வந்து நின்றேன் மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே' என்று மூன்று தடவைகள் தமமைப் பற்றிக் குறிப்பிட்ட மூர்க்க, ஸட்யத்ததை. இதில் மாமுனிகள் எட்டு ஒன்பது பத்தாம் ஸ்லோகங்களில் தமமைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டருளினர் என்பா இதன் உரையாசிரியர்

पापे कृते यदि भवन्ति भयानुतापलज्जाः पुनः करणमस्य कयं घटेत ।

मोहन मे न भवतीह भयादिलेशः तस्मात् पुनः पुनरयं यतिराज! कुर्वे ॥ (११)

பாபே கருதே யதி, புவந்தி ப்யாநுதாப-

லஜ்ஜா புந. கரணமஸ்ய கதம் கட்டேத ।

மோஹேந மே ந புவதீஹ ப்யாதி, லேஸ

தஸ்மாத புந புநரகம் யதிராஜ! குர்வே । (11)

பதவுரை - ஹே யதிராஜ - வாரீர் யதிராஜரே பாபே கருதே யதி - பாவம் செய்யப் பட்டதோது மம் - அடியேனுக்கு ப்ய அநுதாப லஜ்ஜா - மேல என்ன கேடு நேரிடுமோ என்னும் பயமும், ஐயோ தவறு செயதுவிட்டோமே என்னும் பச்சாத்தாபமும் (கழிவிரக்கமும்) பெரியோர்கள் முகத்தில் நாம் எப்படி விழிப்பதென்கிற வெட்கமும், புவந்தி யதி - உண்டாகுமேயானால், அஸ்ய புந கரணம் - இப்பாபத்தை மறுபடியும் செய்வதெனடது, கதம் கட்டேத - எப்படிப்பொருந்தும்? இஹ இப்பாவம் செய்யும் விஷயத்தில், ட்யாதி, லேஸ (அபி) ப்யம் முதலிய மூன்றில் சிறிதளவு கூட, மோஹேந - அநுபூவிககததகாத நீச விஷயத்தில் இது அநுபூவிககததகதென்னும் திரிபுணர்ச்சியினாலே மே அடியேனுக்கு, ந புவதி உண்டாகிறதில்லை தஸ்மாத அதனால் அகம் பாவத்தை புந புந. மறுபடியும் மறுபடியும் குர்வே செயதுவருகிறேன்

கருத்துரை ஐயா, ஸரணாக்தனென்னும் பெயரை மட்டுமே சுமந்தாலும் உமக்கு டாடம் செய்தபிறகு புயமும் வெட்கமும் உண்டானால் பாபத்தை மேலும் செய்யமாட்டா டச்சாதாடமுண்டானால் செய்த பாபமும் தீரும் இதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டியிருக்கிறது? என்று யதிராஜருக்குத் திருவுள்ளமாயிருக்கலாம் என்று ஊஹித்து அருளிச்செய்கிறார் அகம் பாபம் புயமமுதலியவை பூர்ணமாக உண்டானால் மறுபடியும் டாடம் செய்வதற்கே இடமில்லை அவை சிறிதே உண்டானால் எட்டோதோ ஒரு தடவை செய்வது தவிர மேனமேலும் செய்யவழியில்லை அடிபேணுக்கோ அவை சிறிதும் உண்டாகாமையினால் மேனமேலும் இடையருது அபபாபத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன் ஆகையால் அவை சிறிதும் உண்டாகாமலுக்குக் காரணமாகிற மோஹத்தை - ஸத்தாதி நீச விஷயங்களில் 'இவை அநுபூவிக்கத்தக்கவை' என்கிற திரிபுணர்ச்சியை நீக்கியருள வேணுமென்று பராததி ப்பது இந்த ஸலோகத்தின் உட்கருத்தாகும். அதனால் முற்கூறிய தத்வாராய (அதை நீக்கியருளவேணும்) என்பதை இங்கும் வருவித்துக்கொள்ள வேண்டும்

अन्तर्बहिस्सकलवस्तुषु सन्तमीशम् अन्धः पुरस्स्थितमिवाहमवीक्षमाणः ।

कन्दर्पवश्यहृदयस्सतत भवामि हन्त त्वदग्रगमनस्य यतीन्द्र! नार्हः ॥ (१२)

அந்தர்புஹிஸஸகலவஸ்துஷு ஸந்தமீஸம்

அந்த புரஸ்ஸதி தமிழாஹமவீக்ஷமாந ।

கந்த ர்பவஸ்யஹருத்யஸஸததம் புவாமி

ஹந்த த்வத்க்ரக மநஸய யதீந்த ர் நார்ஹ ॥ (12)

பதவுரை - ஹே யதீந்தர - வாரீர் யதிராஜரே, அஹம் - அடிபேன் ஸகல வஸ்துஷு - எல்லாடொருள்களிலும் அந்த ப ஹி ச ஸந்தம் - உள்ளும் புறமும் பரந்திருந்து ஈஸம் எல்லாவற்றையும் அடக்கியாளுகிற புரீமந் நாராயணனை, புர ஸ்திதம் முன்னே நிற்கும் மனிதனை, அந்த இவ - குருடன் போல், அவீக்ஷமாண ஸந் - பாராதவனாகக்கொண்டு (அதனால்) கந்தர்பவஸ்ய ஹருத்ய - மந்ததனுக்கு (ஆசைக்கு) வஸப்பட் மனத்தைபுடையவனாக ஸததம் புவாமி எட்டோதும் இருக்கிறேன் (ஆகையால்) த்வத் அகர கம்நஸய - தேவரீர் திருமுன்பே வருவதற்கு, (அஹம்) ந அஹ அடிபேன் தகுந்தவனாக இல்லை ஹந்த - ஐயோ கஷ்டம்

கருத்துரை 'ஐயா அடபடியானால் நீர் நானிருக்குமிடத்திற்கு வாரும் அதற்கு ஆவன செய்கிறேன் என்று யதிராஜருக்குத் திருவுள்ளமாயிருக்குமென்று கருதி தாம் அவரைக் கிட்டுவதற்கும் தமக்குத் தகுதியில்லாமையை இதனால் கூறுகிறார் வருத்தப் பட்டு நரவபு அஹம்' தாயக்கும் மற்றவற்றிற்கும் வாசி தெரிடாமல் செய்யும் செயலினால் விலங்காய உடலால் மட்டுமே மனிதனாக இருக்கிறேன் அடிபேன் என்ற கீழ ஏழாம ஸலோகத்தை விவரிப்பவராய் தாம் காமத்திற்கே வஸப்பட மனமுடைமையைக் கூறித்

தமது நிலையை யதிராஜரிடம் விண்ணப்பிக்கிறாரென்படி யதிராஜா என்று பெயாபடைத்துக் காமம் முதலியவற்றையடக்கிய பெரிடோர்கட்கெல்லாம் தலைவராகிய எம்பெருமானா எதிரே வந்து நிற்பதற்கு, காமத்திற்கே டரவஸப்பபட தமக்குத் தகுதியிலலாமையை இதனால் விண்ணப்பித்தாரென்பது தோந்த கருததாகும் காமத்தையே நினைக்கிற மனமுடைய அடிபேன தேவரீர் முன்பு வந்து நிற்பதை யெண்ணாத மனமுடையவனாகி, அங்ஙனம் முன்பு வந்து நிற்பதற்குத் தகுதியுடையவனல்லேன் என்றும் இங்ஙனம் நீசனான அடியேன் தேவரீர் முன்பு வந்து நின்றால் தேவரீர்க்கு மிகவும் அருவருப்பு உண்டாகுமாகையால் அப்படி வந்து நிற்பதற்கு அடிபேன தகுதி பெற்றிலேன் என்றும் கருததாக கூறுவா அண்ணாவப்பங்கா ஸ்வாமி

तापत्रयोजनितदुःखनिपातिनोऽपि देहस्थितौ मम रुचिस्तु न तन्निवृत्तौ ।
एतस्य कारणमहो मम पापमेव नाथ! त्वमेव हर तद्यतिराज! शीघ्रम् ॥ (१३)

தாடத்ரயீஜநிதது, க, நிபாதிநோஃபி
தே, ஹஸ்தி, தெள மம ருசிஸ்து ந தந்நிவருத்தெள
ஏதஸ்ய காரணமஹோ மம பாபமேவ
நாத, ! த்வமேவ ஹர தத்யதிராஜ! ஸீக்ரம்॥ (13)

பதவுரை - ஹே யதிராஜ - வாரீர் எதிகட்கிறைவரே, தாடத்ரயீ ஜநித து, க, நிபாதிநோஃபி மூவகைத்தாபங்களினால் உண்டாகப்பட்ட து, க்க ங்களின் நடுவில் விழுந்து கொண்டேயிருந்த போதிலும் மம து மிக நீசனான அடிபேனுக்கோவென்றால் தே, ஹஸ்தி, தெள (பருப்பதும் இளைப்பதும் ஒருபடிப்பட்டு இராத) உடல இப்படியே அழியாமல் நிலைத்து இருக்கும் நிலையில் ருசி - ஆசையானது ப, வதி - உண்டாகிறது, தத்நிவ்ருத்தெள அந்த உடலின் அழிவில் ந ருசி வெறுப்பு, ப, வதி உண்டாகிறது ஏதஸ்ய உடல அழியாமையில் விருடபமும் அஃது அழிவதில் வெறுப்பும் உண்டாகிற இந்நிலைமைக்கு, காரணம் - காரணமானது மம பாபமேவ - அடியேனுடைய பாபமே ஆகும். நாத, - ஸ்வாமி!, த்வம ஏவ அடிபேனுக்குத் தலைவரும், பாபம் போக்குமாற்றல் படைத்தவருமாகிற தேவரீரே, தத - அடடாவததை ஸீக்ரம் அடுத்த கடிணத்திலேயே ஹர - போக்கிடருளவேணும்

கருத்துரை 'ஐடா நீர் இதுவரையில் கூறிய குற்றங்களுக்கெல்லாம் காரணம் நீர் உமமுடைய உடல நிலைத்திருப்பதில் வைத்திருக்கும் ஆசையேயாகும் அவ்வாசையை அவ்வுடலில் உள்ள நிலைபாமை பறபல அழுக்குகள் நிறைந்துள்ளமை நோய பலவற்றிற் கும இடமாக அமைந்திருக்கை முதலிய குற்றங்களை ஆராய்ந்தறிந்து அவ்வுடலை நீரே விட்டுவிடும் என்று எதிராசா கருதியிருக்கலாமென்று நினைத்து விண்ணப்பிக்கிறா இதனால் தாடத்ரயீ மூன்று வகையான து, க்க, காரணங்கள், (1) ஆத்யாத்மிகம் உடலைப்பற்றிவருகிற க, பாபத்தில வஸித்தல முதலியன

(2) ஆதிபெளதிகம் பூதங்களான நீர் நெருப்பு முதலியவற்றாலுண்டாகும் குளிர்ச்சி வெம்மை முதலியன (3) ஆதிதேவிகம் - தே வதைடாகிய யமனாவ வரும் நரகயாதனை முதலியன இவற்றை வேறுவகையாகவும் கூறுவதுண்டு உடல் குற்றம் நிறைந்திருக்கிறதென்னும் விஷயத்தில் 'இந்த உடலுக்குள் இருக்கிற ரகதம் மாமஸம் முதலியவை வெளியில் இருக்குமாகில் இவ்வுடல் பெற்றிருக்கும் மனிதன், அவற்றை உண்பதற்கு ஒடிவருகின்ற நாய காகம் முதலியவற்றை தடிபை ஒங்கிக் கொண்டு சென்று விரட்டியடிப்பான் என்று பொருள்படும் 'யதி, நாமாஸ்ய காமஸ்ய யத, அநத தத், டு, விரிர் டு, வேத' என்னுமிந்த ஸ்லோகத்தை டரமானமாகக் கொள்க. 'தநநிவருததௌ ந ருசி என்றவிடத்தில் - பகைமைப் பொருளில் வரும் ந என்பதனை ருசி என்பதனோடு சேர்த்து ருசிக்குட பகையான த்வேஷம் (ஆசைக்கு விரோதியான வெறுப்பு) என்னும் கருத்து கொள்ளப்பட்டது ஸட்தூதி களை அநுபூவிப்பதில் உண்டாகும் ஆசையைக் காட்டிலும் உடல் நிலைத்திருப்பதில் உண்டான ஆசை மிகவும் கொடியதாகையால் அதற்குக் காரணமான பாபத்தை அடுத்த கூடினத்திலேயே போக்கிடருளவேண்டுமென்று இதனால் இங்ஙனம் இவா வேண்டிக்கொண்டபோதிலும், யதிராஜா இவருடைய உடலைப் போக்காமலிருப்பதற்குக்காரணம், இவர் இன்னும் சில நாட்கள் இவ்வுலகில் உயிர் வாழந்திருந்தால், இவர் வருந்தினாலும் இவரைக் கொண்டு உலகிலுள்ளவரை உட்டும்படி செய்யலாமென்ற ஆசையேயன்றி வேறில்லை என்று கொள்க.

वाचामगोचरमहागुणदेशिकाग्र्यकूराधिनाथकथिताखिलनैच्यपात्रम् ।

एषोहमेव न पुनर्जगतीदृशस्तद् रामानुजार्य करुणैव तु मद्गतस्ते ॥ (१४)

வாசாமகோசரமஹாகுணதேஸிகாக்ய-
கூராதிநாத கதி தாகி லநைச்யடாத்ரம்।

ஏஷோஹமேவ ந புநர்ஜக தீத ருஸஸதத்,
ராமாநுஜார்ய' கருணைவ து மத, க, திஸ தே||

14

பதவுரை:- **தே ஈமாநுஜார்ய-**வாரீர ராமாநுஜாசாரடரே, **வாசாம் அகோசர**

மஹா குண- இத்தனை தானென்ற அளவிலலாமையால் வாடகொண்டு வருணிக்கமுடியாதனவும் ஒவ்வொரு குணமே எவ்வளவு அநுபூவிததாலும் அநுபூவிதது முடிக்கமுடியாத பெருமையை உடையனவுமாகிய நற்குணங்களைடைய **தேஸிகாக்ய** **கூராதிநாத-** ஆசார்ய ஸ்ரேஷ்டராகிய கூரத்தாழ்வானால் **கதி த -** தமமுடைய பஞ்சஸதவீ முதலியவற்றில் கூறப்பட்ட, **அகி ல நைச்ய பாத்ரம்** - எல்லாவித நீசத்தனமைக்கும் கொள்கலமானவன, **ஏஷ: அஹமேவ** இந்த அடிபெருவனே ஆவேன, **ஈத், ருஸ, புத:** - இத்தகைய மறறெருவனோவென்னில் **ஜகதி -** உலகில் **ந (அஸ்தி) -** இல்லவேயில்லை **தத்** - அக்காரணத்தினால் **தேது** - கருணைபுரியும விஷயத்தில் நிகரற்ற தேவரீருடைய **கருணை** **ஏவ** - கருணைபே **மத் கதி:** (எல்லாரையும் விடக்குற்றவாளியான) அடிபெணுகு உடவு

பெறுவிக்ரும உபாடமாக, புவதி ஆகிறது

கருத்துரை:- இவ்வளவு தமமுடைய தேஷங்களை விண்ணப்பித்த டோதிலும், உள்ளவற்றில் சிறிதளவும் சொல்லப்படாததாகத்தென்று நினைத்து பூர்வாசார்யர்கள் தமமுடைய நூல்களில் தமமிடமிருபடதாகக் கூறிகொண்ட தேஷங்களை அனைத்தும் தமமிடமேயுள்ளதாக விண்ணப்பிக்கிறா கூரத்தாழ்வானுக்கு வாசாமகேசரமஹாகுண' என்று விசேஷணமிட்டருளியது - 'உண்மையில் அவர்தமமிடம் எந்த தேஷமுமில்லை' என்பதை நமக்கு அறிவிப்பதற்காகவே எனக். எந்த தேஷமும் அவரிடத்தில் இல்லேயேல் அவ்வயத்தையும் எங்குள்ளனவெனினில் - தமமிடமே உள்ளதெனாதை அகிலநைசய பாத்ரம் அஹமேவ' என்று குறிப்பிட்டருளினார் தே,ஸிக-அக்ய-வேத்யந்த பராஸ்த்ரத்தை பரவசனம் செய்வதற்காகப் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டவர்களில் தலைவர் கூரத்தாழ்வான் என்றபடி 'ஆத்யமயதீ நதரஸிஷ்யானாம் அக்யம வேத்யந்தவேதி நாம்' (யதிராஜருடைய ஸிஷ்யர்களில் முதல்வரும் வேத்யந்தமறிந்தவர்களில் முக்யமானவரு மான கூரத்தாழ்வானை த்யானிக்கிறோம்) என்ற ஸலோகம் நினைக்கத்தக்கது கூரத்தாழ்வான் தமது ப்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் (84) ஸவாயீ எமபெருமானே' ஐயோ ஐயோ நான் கெட்டேன் நான் மிகவும் துஷன், மேலும் கெடுவன் நீசனிஷ்யங்களில் மிகவும் மோஹங்கொண்ட நான் புகுவானான் உன் விஷயத்தில் பற்றுடையவன் போல் வாயினான் என்னென்ன சொல்லிவிட்டேன் எனனைப் போன்ற டாபத்திரள், குற்றமினறிக குணம் நிறைந்த உன்னை நினைக்கவும் கூடத்தகுதிபெற்றதன்றே என்று தொடங்கி தமமிடமுள்ளதாக விண்ணப்பித்த குற்றங்களை இங்கு நினைத்தல் தகும்

शुद्धात्मयामुनगुरुत्तमकूरनाथभट्टाख्यदेशिकवरोक्तसमस्तनैच्यम् ।

अद्यास्त्यसङ्कुचितमेव मयीह लोके तस्माद्यतीन्द्र! करुणैव तु मद्रतिस्ते ॥(१५)

ஸுத்த்யாத்மயாமுநகுருத்தமகூரநாத -

புட்டாக்யதே,ஸிகவரோகதஸமஸ்தநைசயம்;

அத்யாஸ்தஸங்குசிதமேவ மயீஹலோகே

தஸமாதுடதீந்த்ர! கருணைவ து மத்யக்திஸதே॥ (15)

பதவுரை:- ஹே யதீந்த்ர வாரீர யதிராஜரே, இஹ லோகே - குற்றம் செத்தவர்கள் மலிந்த இந்தப் பூவுலகில் அத்ய - கலிடருஷன் தனியரசு செலுத்தும் இக்காலத்தில் ஸுத்த்யாத்மயாமுநகுரு உத்தம கூரநாத, புட்டாக்ய தே,ஸிகவர குற்றங்களில் ஒன்றுமில்லாமையால் ஸுத்த்யமான ஆத்மஸவரூபத்தையுடையவர்களான டாமுநாசார்யரென்னும் ஆளவந்தாரென்ன ஆத்மகுணங்கள் நிறைந்தவர்களில் மிகமிக உயர்ந்தவராகிய கூரத்தாழ்வானென்ன, பூர்வாசார்பாகள் அனைவரைக் காட்டிலும் அதிகமான பெருமைடை உடைய ப்ரீபராஸரபுட்டரென்ன இவர்களால், உக்த ஸமஸ்த நைசயம் தங்களுடைய நூல்களில் தமமிடமுள்ளதாகச் சொல்லப்பட்ட எல்லாவகையான

நீசதாமங்களும் (குற்றங்களும்) மயி ஏவ அடியேனிடத்திலேயே, அஸங்குசிதம் (அஸதி) - குறைவறப் பூணமாக உள்ளன (மற்றவரிடத்தில் குறைவாகவே உள்ளன) தஸ்மாத் - ஆகையால், தே கருணா து உலகில மிகவும் பெரியதாக பரஸித்திபெற்ற தேவரீரது கருணைடானது மத்கதி. ஏவ (புவதி) அடியேனேயே விஷயமாகக் கொண்டதாக ஆகிறது (மிகப்பெரிய கருணைக்கு விஷயமாகக்கூடியவன் மிகப்பெருத்த டாபம செய்த அடியேனெனருவனேயன்றி, குறைந்த பாபம செய்த மற்றவர் விஷயமாக இடமில்லை யென்றபடி.)

கருத்துரை:- ஆளவந்தார், கூரத்தாழ்வான பூரபராஸரபுட்டா ஆகிய இம்மூவரும் ஸாத்தூதாமாக்கள் ஆத்மாவுக்கு ஸாத்தியாவது - தாம் தாம் தத்தமது நூல்களில் தமமிடமுள்ளனவாகக் கூறிக்கொண்ட குற்றங்களில் ஒன்றுகூடத் தமமிடமில்லாமையே ஆகும் புட்டா - பராஸரபுட்டர், கூரத்தாழ்வானுடைய பெரியதிருக்குமாரருக்கு பூரங்குநாத னெனடது இயற்றெயர் அவரை பூரங்குநாத னாகிய பெரியபெருமாள் 'பராஸரபுட்டர்' என்று பலதடவைகள் அருள்பாடிடதனால் அவருக்கு பராஸரபுட்ட ரென்று ட்ரஸித்தி ஏற்பட்டது அவர் அப்படி அழைப்பதற்குக் காரணம் விஷ்ணுபராணத் தில் பராஸரமுனிவர் போல் 'பரமபொருள் திருமாவே' என்று அறுதியிட்டுப் பரசாரம் செய்ததேயாகும்.

'ஸமஸ்தநைசயம் மயி ஏவ அஸங்குசிதம் அஸ்தி' என்று பதவுரையில் காட்டிய அந்வயமேயல்லாமல் 'ஸமஸ்தநைசயம் மயி அஸங்குசிதமேவ அஸ்தி' என்று உள்ளடியே அந்வயமும் கொள்ளலாம் எம்பெருமானார் மாமுனிகளிடம் 'நமது கருணைக்கு வயிறு மிகப்பெரியது அதற்குக் குறைவான குற்றங்களால் நிறைவு உண்டாகாது உமமிடம் குற்றங்கள் பூர்ணமாக இல்லையே ஆக நமகருணைக்கு நீர் எட்டடி இலக்காவீர்' என்று கேட்டதாகக்கொண்டு ஸ்வாமி யதிராஜரே! உமது கருணையின் வயிறு நிறைவதற்கு வேண்டியவளவு குற்றங்கள் அடியேனிடம் அஸங்குசிதமாகவே பூர்ணமாகவே உள்ளன ஆகவே தேவரீருடைய கருணைக்கு அடியேன் விஷயமாகலாம்' என்ற கருத்து இவ்வந்வயத்தின்படி கொள்ளலாம் தே கருணா து மத்கதிரேவ' என்று பதவுரையில் காட்டியபடியேயன்றி 'தேது கருணைவ மத்கதி' என்று உள்ளடியே அந்வயமும் கொள்ளல தகும் ஸாஸ்தரங்களில் கூறிய ஜ்ஞாநம் அநுஷ்டாநம் வைராக்யம் முதலிய தகுதிகளைப் பெற்றவர்களுக்கு அவற்றில் கூறப்பட்ட காமயோக, ஜ்ஞாநயோக, புகதியோகங்கள் கதி (உபாடம்) ஆகலாம் நல்லதகுதிகளெதுமின்றியே குற்றங்களும் மலிப்பெற்ற அடியேனுக்கு தேவரீருடைய கருணையே கதி (உபாடம்) என்று கூறுதல இவ்வந்வயத்தின்படி கருத்தாகக் கொள்க.

ஆளவந்தார் தமது ஸதோத்ரரத்னத்தில் (62) 'அடியேன் ஸாஸ்தரவரமபை மீறினவன் மிகவும் நீசன் ஓரிடத்தில் நிலலாத சஞ்சலபுத்தியுள்ளவன் பொருமைக்குப் பிறப்பிடம் செயநநனறிகொன்றவன், துரணுங்காரமுடையவன், பிறரை வஞ்சிடபவன், கொலையாளி மிகவும் பாவி' எனறெல்லாம் தமமிடமுள்ளனவாகக் கூறிய குற்றங்களும்.

கூரததாழ்வான அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் (59,60) எம்பெருமானே புகுவத பூச வத ஆசாடாபசாரங்களிலிருந்து இன்றும் அடியேன் ஓயந்தபாடிலை இப்படிப் பாபியான அடியேன் கடக்கமுடியாத பெரிய அஜஞாநக்கடலில் விழுந்து கிடக்கிறேன் வேறு புகலிலலாத அடியேன் உன் திருவடிகளைப் புகலாகப் பற்றுகிறேன் இப்படிப் பற்றினால் நீ கட்டாயமாக ரக்ஷிதபாயெனகிற நம்பிக்கையும அடியேனுக்கு இல்லை அடியேன் 'உன் திருவடிகளைப் பற்றுகிறேன்' என்று முற்கூறிய ஸரணுகுதிவார்த்தையின் பொருளிலும் அடியேனுக்கு ஸ்ரததை இல்லை என்றிங்ஙனம் கூறிக்கொண்ட குற்றங்களும்.

ஸ்ரீபராஸரபூட்டா ஸ்ரீரங்குராஜஸ்தவ உத்தரஸ்தவத்தில் (89) அடியேனுக்கு, மோகேஷாடாபமாகச் சொல்லப்பட்ட ஜஞாநடோக, கர்மயோக, புக்தியோக, நுகளாகிய உபாடமேதுமில்லை மோகமும் பெறும் ஆசையுமில்லை வேறுகதியில்லாமை முதலிய தகுதிகளும் இல்லை பாபங்கள் மட்டும் நிறையப்பெற்றவனாக உள்ளேன் மூலக்கதனத்தினால் ஸப்தாதி, விஷயங்களில் சென்று கலங்கிய நெஞ்சோடே நீயே ஸரணமாக வேணும்' என்று வார்த்தையை மட்டும் சொல்லுகிறேன்' என்றிங்ஙனம் பலவாறுகக கூறிய குற்றங்களும் பாழுநகுருத்தம் கூரநாத பூட்டாக ய தே, ஸ்ரிக வரோகத ஸமஸ்த நைசடம் என்றதனால் கொள்க

शब्दादिभोगविषया रुचिरस्मदोया नष्टा भवत्विह भवद्दयया यतीन्द्र!।

त्वद्दासदासगणनाचरमावधौ यः तद्दासतैकरसताऽविरता ममास्तु ॥ (१६)

ஸப்தாதி, பேராக, விஷயா ருசிரஸமதீ யா

நஷ்டா புவதவிஹ புவத்த யபா யதீந்த்ர!

தவத்த, ஸத, ஸக, ணநாசரமாவதெ, ள ய

தத்த, ஸதைகரஸதா, விரதா மமாஸ்து||

16

பதவுரை:- ஹே யதீந்த்ர - வாரீர் யதிராஜரே. இஹ - இந்த ஸரீரம் இருக்கும் நிலையிலேயே. அஸ்மதீ யா - அடியேனுடையதான். ஸப்தாதி, பேராக, விஷயா - நீசங்களான ஸப்த, முதலியவற்றையுண்டான அநுபுவததைப்பற்றிய ருசி. - ஆசையானது. புவத்த, யயா - தேவரீருடையதாய் அதிகமான துக்கத்தையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்ட துடையினால் நஷ்டா புவது - உருத்தெரியாதபடி காணாமல் போகுக. (மேலும்) ய: - எந்த பூக்யபராலியானவன் தவத்த ஸ - விறகவும் வாங்கவும் உரியவனாய் தேவரீர் இட்ட வழக்காபிருக்கும் அடியேனுடைய த, ஸக, ணநா - அடியவர்களை எண்ணுமடோது, சரமாவதெ, ள - அவ்வெண்ணிக்கையின் கடைசியான எல்லையில் புவதி இருக்கிறுளே. தத்த, ஸதா - அவனைக் குறித்துச் செய்யும் அடிமையில், ஏக ஸதா - (மற்றவற்றில் ஆசைபோடு கலசாமல்) ஒன்றுபட்ட ஆசையானது. அவிரதா - நிதயமாக. புவத்த, யயா - தேவரீருடைய துடையினால் மம அஸ்து - அடியேனுக்கு உண்டாயிடுக

கருத்துரை:- இதற்கு முன்புள்ள இரண்டு ஸலோகங்களாலே யதிராஜருடைய துடையக்குத் தாமொருவரே இலக்கென்பது திடப்படுத்தப்பட்டது இனித் தமக்கு அவ்வெதிராஜா தந்தருளவேண்டிய பபனகளைக் குறிப்பிடுகிறா இந்த ஸலோகத்தினால் இதரமான நீச ஸப்தாதி விஷயங்களை அநுபூவிககவேண்டுமென்னும் ஆசை மாயவேண்டுமெனதும் யதிராஜருடைய தொண்டர் தொண்டர் தொண்டரென்று தொண்டர் வரிசையில் யா கடைசியில் இருக்கிறாரோ அவருக்குத் தொண்டு செயவேண்டுமென்ற ஒரே ஒரு ஆசை எப்போதும் உண்டாக வேண்டுமென்பதுமாகிய இவ்விரண்டு டுலனகளைப் பிற முறையே இசலோகத்தின இரண்டு பகுதிகளாலும் வேண்டிக்கொண்டாராயிற்று எம்பெருமானுடைய கருபை - யார் மிக அதிகமாகப் பாடம் செய்து அதனால் அதிகமான துக்கத்தை அநுபூவிததுப் பரிதபிக்கிறார்களோ அவர்களிடம் செல்லாது எம்பெருமானுடைய கருபையோவெனில் அவர்களிடமே சென்று அவர்களைக் கரைபேற்றும் அதனாலன்றே புகுவான எம்பெருமானுதும் ராமானுஜர் எம்பெருமானானதும் எம்பெருமானைவிட உயர்ந்தவரெனதனாலன்றே மருமமறிந்த மஹாநுபூவராகிய திருக்கோட்டியூர்நம்பிகள் தமது ஸிஷ்யராகிய ராமானுஜரை எம்பெருமானார் என்றழைத்தருளியது. இவ்விருவகைப்பட்ட கருடைகளுக்கும் உள்ள வாசி 'டுவத்தியுடயா' (தேவரீருடைய கருபையாலே) என்றதனால் கருதப்பட்டது புகுவானுடைய துடைய அடியேனிடம் வேலைசெய்யாது தேவரீருடைய துடையே அடியேனுக்கு உதவுவது என்பது இங்கு ஸாரம்

श्रुत्यग्रवेद्यनिजदिव्यगुणस्वरूपः प्रत्यक्षतामुपगतस्त्विह रङ्गराजः।

वश्यस्सदा भवति ते यतिराज तस्माच्छक्तः स्वकीयजनपापविमोचने त्वम् ॥१७॥

ஸ்ருத்யக்ரவேத்யநிஜதிவ்யகுணஸ்வரூப ப்ரத்யக்ஷதாமுபகதஸ்த்விஹ ரங்குராஜ வஸ்யஸஸதா புவதி தே யதிராஜ தஸ்மாச்சக்ரத ஸவக்யஜநடாவிமோசநே தவம்

பதவுரை: **ஹே யதிராஜ** - வாரீர யதிராஜரே **ஸ்ருத்யக்ரவேத்ய** - வேத்யாந்தங்களின் வாயிலாக (ஆசார்யர்களிடமிருந்து) கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதற்குத் தக்கவைகளாகிய

நிஜதிவ்யகுணஸ்வரூப: தனக்கேயுரியவைகளாய், அநுபூவிககததக்க ஜஞாநம், ஸக்தி முதலிய குணங்களென, எல்லாரையும் உட்புகுந்து நியமிக்கும் தன்மை அல்லது தன்னை ஆஸ்ரமித்தவர்களுக்குப் பரதந்தரனாயிருக்கும் தன்மையாகிய ஸ்வரூபமென இவற்றையுடையவனாய். **இஹ து** இடபூமண்டலத்திலோ எனினில், **ப்ரத்யக்ஷதாம் உபகத:**

எல்லாருடைய கண்களுக்கும் இலக்காயிருக்குந் தன்மையை அடைந்த, **ரங்குராஜ:** ஸ்ரீரங்கநாதன், **தே** - தேவரீருக்கு. **ஸதா** - எப்போதும் **வஸ்ய:** - சொன்ன காரியத்தைத் தவருமல செய்பவளவுக்கு வஸப்பட்டவனாய், **புவதி** தான் ஸத்தைபெற்றவனாகிருள் (தேவரீர் சொன்ன காரியத்தை நிறைவேற்றுவதனால் தான் தானிருப்பது பபனுடையதாகிற தென்று நினைக்கிறாள்) **தஸ்மாத்** - அவன் அப்படி வஸப்பட்டவனாக இருப்பதனால், **ஸ்வக்ய**

தேவரீருடைய அடியவர்களின், **ஐந** தாஸஜநங்களினுடைய, **பாபவிமோசநே**

பாவத்தை விடுவிடதில் **த்வம்** தேவரீர், **ஸக்த: புவஸி** ஆற்றல் படைத்தவராக ஆகிரீர்

கருத்துரை: ஸபுத்ராதி, விஷயாநுபூவத்தில் ஆசையைப் போக்கடிப்படும், இராமாநுசரடிடர்களில் எல்லை நிலத்திலேயிருக்கிற அடியவர்க்கு அடிமை செய்வதொன்றி லேயே ஆசையைப் பிறப்பிப்பதுமாகிய முன ஸலோகத்தில் கூறிய தமது காரியத்தைச் செய்வதற்கு உறுப்பாக இராமாநுசரிடமுள்ள துயையை அதற்கு முன்புள்ள இரண்டு ஸலோகங்களால் குறிப்பிட்டு இந்த ஸலோகத்தினால் தமது காரியம் செய்வதற்குத் தக்க ஆற்றல் (ஸக்தி) அவரிடம் இருப்பதை முதலிககிருா அாச்சாவதாரமான ஸ்ரீரங்கநாதன் இடபூமியில் எல்லா கண்களுக்கும் தென்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தன்மையின் வைலகணியத்தை (சிறப்பை) 'உபக்யதஸ்து இஹ' என்றவிடத்திலுள்ள 'து' என்பதனால் காட்டுகிருர் பரதவமும் வஹுமும் (பரமபதநாதனும், சுஹ்ரபதநாதனும்) மிகவும் தூரதேயுரத்திலுள்ளவாகளாகையாலே இவருள்ள நம கண்ணுக்கு இலக்காகா இராமபிரான கண்ணபிரான முதலிய விபுவாவதார மூர்த்திகள் முனையகங்களில் (காலாந்தரத்தில்) இருந்தவர்களாகையால் பிற்காலத்தவரான நமமால் காணமுடியாதவர்களாகிருர் அந்தர்டாமிபான எமபெருமானோ யோக்யபயாஸம் செயபும யோகிகளுக்கு மட்டுமே மனத்திற்கு விஷயமாகி நம ஊனக்கண்களுக்கு இலக்காகமாட்டான அர்ச்சாவதாரமான ஸ்ரீரங்கநாதன் இந்த தேயுரத்தில், இந்தக்காலத்தில், யோக்யம் செயது ஸரமப்படாமலேயே எல்லார்க்கும் ஊனக்கண்களுக்கு இலக்காகிருன என்பதே அாச்சாவதாரத்தின் வைலகணியமாகும் இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாதன் ராமாநுஜமுனிவரிடவழக்காக இருப்பதனால் அவனிடம் பரிந்துரைத்து அவனைக்கொண்டு நமகார்யம் செயது தலைக்கட்டுவரென்பது இந்த ஸலோகத்தின் கருத்து கர்மயோக்யம் ஜஞாநயோக்யம், புக்தியோக்யம், பரததியோக்யம் என்ற மோகேஷாபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு ஐந்தாம் உடாடமான ஆசார்யனாகிய எமபெருமானருடைய உடாடத்வமானது - புருஷகாரத்வத்தின் எல்லைநிலமாந்தனமையே என்பது நிஸ்சயிக்கப்படதாகிறது இந்த ஸலோகத்தினால் - என்று வயாக்யயாதா அருளிச்செய்கிருா பாபவிமோசநம் ஏற்படுமாகில பரமபதத்தில் புக்யவதநூபுவகைங்கயங்கள் கிடைப்பது உறுதியாகையால் பாபவிமோசநம் மட்டுமே சொல்லப்பட்டது என்க. (17)

कालत्रयेऽपि करणत्रयनिर्मितातिपापक्रियस्य शरणं भगवत्क्षमैव।

सा च त्वयैव कमलारमणेऽर्थिता यत् क्षेमस्स एव हि यतीन्द्र! भवच्छ्रितानाम्॥१८॥

காலதரடேஃபி கரணதரயநிர்மிதாதிபாபகரியஸய ஸரணம் புக்யவத்க்ஷமைவ ஸா ச த்வயைவ கமலாரமணேஃர்த்திதா யத் க்ஷேமஸ ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர புவச்ச்ரீதாநாம்।

பதவுரை **ஹே யதீந்த்ர** வாரீர் யதிராஜரே **காலதரயே அபி** கழிந்த காலம், நிகழும் காலம், வருங்காலமாகிய முககாலங்களிலும் **கரணதரயநிர்மித** - மனமொழி மெடகௌனகிற முன்று கருவிகளாலும் செய்யப்பட்ட, **அதிபாபக்ரியஸ்ய**

(எல்லாவற்றையும் பொறுக்கும் தன்மையையுடைய பகவானாலும் பொறுக்கமுடியாத வளவுக்கு) மிகவும் விஞ்சின பாவச்செயல்களைச் செய்யும் ஜீவாத்மாவுக்கு, **ஸரணம்** - பாவங்களைப்போக்கும் உபாயமானது. **புகுவத்குமவ** - குற்றம் போக்குமவனாய் குணங்களுக்கு இருப்பிடமான பகவானுடைய பொறுமையே ஆகும். அந்தப் பொறுமையோ எனில், **தவயா ஏவ** - புகுவானையும் ஆணையிடும் ஆற்றல்படைத்த தேவரீராலேயே, **கமலா ரமணே** - கருணையே வடிவெடுத்தவளாய் புகுவானுடைய தயை பொறுமை முதலிய குணங்களை வெளிக்கிளப்புகிற ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடைய அழகியமணவாளாகிய ஸ்ரீரங்கநாத்நிதத்தில் **அர்த்திதா இதி யத்** (ஸரணாகுதிசூத்தியத்தில்) ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட தென்பது யாதொன்று உண்டோ, **ஸ ஏவ** - அந்த ப்ரார்த்தனையே, **புவச்ச்ரிதாநாம்** - (தேவரீருடைய அபிமானத்திற்கு இலக்காக) தேவரீரால் கைக்கொள்ளப்பட்ட அடியார்களுக்கு, **கேம: ஹி** - உய்யும் உபாயமல்லவா?

கருத்துரை: கீழ்ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதன் யதிராஜருக்கு வஸப்பட்டவனென்றார். இந்த ஸ்லோகத்தில் அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனை இன்று புதிதாக, அடியேனுடைய பாவத்தைப் போக்கும்படி தேவரீர் ப்ரார்த்திக்கவேண்டாம். முன்பே சூத்தியம் விண்ணப்பிக்கும்போது 'மநோவாக்காயை:' என்று தொடங்கும் சூர்ணையாலே, 'க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்யமாணாந் ச ஸர்வாந் அஸேஷத: க்ஷமஸ்வ' (முன்பு செய்யப்பட்டவையும், இப்போது செய்யப்படு மவையும், இனிமேல் செய்யப்போமவையுமான எல்லாவிதமான அபசாரங்களையும் (பாவங்களையும்) ஒன்றையும் விடாமல் பொறுத்தருளவேணும்) என்று, அடியோங்களுடைய பாபங்களையும் பொறுத்தருளும்படி ப்ரார்த்தித்தாய்விட்டதே. அந்த ப்ரார்த்தனையே போதாதோ அடியோங்களுக்கு உஜ்ஜீவநோபாயம் என்கிறார்.

(முன்பு எடுத்த சூத்தியவாக்யத்தில் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களுடைய பாவத்தைப் பொறுக்கும்படி ப்ரார்த்தித்தாரென்பது ஸ்பஷ்டமாக இல்லாவிட்டாலும், 'இமையோர் தலைவா! இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுருமை, அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம் கேட்டருளாய்' என்று தாமும் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களும், அறியாமையும், தீவினையும் பிறப்புமாய் ஓயாமல் நடந்து செல்கிற ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை இனிமேல் அடையாமலிருப்பதற்காக, எல்லாருக்குமாகத் தாமொருவரே எம்பெருமானிடம் விண்ணப்பம் செய்த மாறனும் நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளைப் பணிந்து உய்ந்தவராகையாலும், உண்மையில் - பிறர்துன்பங்கண்டு பொருமையென்னும் தயையை எம்பெருமானைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பெற்றுள்ளவராகையாலே, திருக்கோட்டியூர் நம்பிகள் தம்மைப் பதினெட்டுத் தடவைகள் நடக்கவைத்து மிகவும் வருத்தி உபதேசரித்த சரமஸ்லோகார்த்தத்தை எந்த வருத்தத்தையும் கொடாமல் தம்மிடம் ஆசையோடு கேட்டவர்களுக்கு உபதேசரித்த பெருமையை உடையவராகையாலும் யதிராஜர் தம்மைச் சேர்ந்தவர்களுடைய பாபத்தையும் பொறுக்கும்படி நிர்ஸயமாக ப்ரார்த்தித்திருப்பாரென்று நம்பியே 'கேமஸ்ஸஏவஹி யதீந்த்ர! புவச்ச்ரிதாநாம்' (தேவரீர் ப்ரார்த்தித்த ப்ரார்த்தனையே, தேவரீரை ஆஸ்ரயித்த

அடியோங்களுக்கும் உஜ்ஜீவநோபாயமாகும்) என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தார் என்று கொள்ளல்தகும். இக்கூடியவாக்யத்தில் “மம(அபசாராந்)” என்று இல்லாததனாலும், எல்லாருடைய அபசாரங்களையும் பொறுக்கும்படி ப்ரார்த்தித்ததாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தும்.)

श्रीमन्यतीन्द्र! तव दिव्यपदाब्जसेवां श्रीशैलनाथकरुणापरिणामदत्ताम्।

तामन्वहं मम विवर्धय नाथ! तस्याः कामं विरुद्धमखिलञ्च निवर्तय त्वम् ॥१९॥

ஸ்ரீமந்யதீந்த்ர! தவ தி₃வ்யபத₃ாப்யஜஸேவாம் ஸ்ரீஸைலநாத₂ கருணாபரிணாமத₃த்தாம்।
தாமந்வஹம் மம விவர்த்த₄ய நாத₂! தஸ்யா: காமம் விருத்த₄மகி₂லஞ்ச நிவர்த்தய த்வம் (19)

பதவுரை: ஸ்ரீமந்யதீந்த்₃ர - தம்முடைய ஆசார்யர்களோடு தம்முடைய ஸரிஷ்யர்களோடு வாசியற மோகடிமளிக்கையாகிற என்றுமழியாத செல்வமுடைய யதிராஜரே. த்வம் - தேவரீர், மே - அடியேனுக்கு. ஸ்ரீஸைலநாத₂ கருணாபரிணாம த₃த்தாம் - அடியேனுடைய ஆசார்யராகிய திருமலையாழ்வாரென்னும் திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் மிக்க கருணையினாலே தரப்பட்ட, தாம் - மிகச்சிறந்த, தவ தி₃வ்யபத₃ாப்யஜ ஸேவாம் - தேவரீருடைய திருவடித்தாமரைகளில் பண்ணும் கைங்கர்யத்தை, அந்வஹம் - நாடோறும், விவர்த்த₄ய - விசேஷமாக வளர்த்தருளவேணும், (அதாவது தேவரீரடியார் பரம்பரையில் கடைசிவரையில் அக்கைங்கர்யம் அடியேன் செய்யும்படி அதை வருத்தி₄ செய்விக்க வேணுமென்றபடி) நாத₂ - ஸ்வாமியான யதிராஜரே, தஸ்யா:- அத்தகைய கைங்கர்யத்துக்கு, விருத்த₄ம் - தடையாகிய, அகி₂லம் - எல்லாவற்றையும், காமம் நிவர்த்தய - அடியோடு போக்கியருளவேணும்.

கருத்துரை: கீழ் ‘வாசா யதீந்த்₃ர’ (3) என்ற ஸ்லோகத்திலும், ‘நித்யம் யதீந்த்₃ர’ (4) என்ற ஸ்லோகத்திலும் தொடங்கிய - முறையே யதிராஜருடைய அடியார்களுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தையும் யதிராஜருக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தையும் இதில் ப்ரார்த்தித்து முடிக்கிறார். ‘ஸேவாம் வர்த்த₄ய’ - என்றதனால் யதிராஜ ஸேவையின் வளர்ச்சியையும், ‘விவர்த்த₄ய’ என்றவிடத்தில் ‘வி’ என்னும் உபஸர்க்குத்தாலே யதிராஜருடைய அடியார் ஸேவையின் வளர்ச்சியையும் ப்ரார்த்தித்தாரென்றபடி. இதனால் தாம் செய்யும் கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுதலால் யதிராஜரே ப்ராப்யர் என்பதும், அக்கைங்கர்யத்துக்குத் தடையைப் போக்கி அதனைத் தந்து வளர்த்தலால் அவரே ப்ராபகர் என்றும் பெறப்பட்டதாயிற்று. திருவாய்மொழிப்பிள்ளைக்கு யதிராஜரோடு ஸம்பூந்த₄த்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்த உபகாரத்வமாத்ரமேயாகும். யதிராஜ கைங்கர்யத்துக்குத் தடையாவன - இஹலோக பரலோக ஸுக₂ாநுப₄வமும், ஆத்மாநுப₄வமாகிய கைவல்யமும், யதிராஜருடைய உகப்புக்காக வல்லாமல் தன்னுகப்புக்காகச் செய்யும் ப₄க்யவத்கைங்கர்யமும் முதலியனவாகும்.

विज्ञापनं यदिदमद्य तु मामकीनम् अङ्गीकुरुष्व यतिराज! दयाम्बुराशे!।

अज्ञोऽयमात्मगुणलेशविवर्जितश्च तस्मादनन्यशरणो भवतीति मत्वा॥२०॥

விஜ்ஞாபநம் யதித்யமத்ய து மாமகீநம் அங்கீகருஷ்வ யதிராஜ! த்யாம்புராஸே!
அஜ்ஞோ஽யமாத்மகுணலேஸாவிவர்ஜிதஸ்ச தஸ்மாதநந்ய ஸரணோ பவதீதி மத்வா॥

பதவுரை: த்யா அம்புராஸே - பிறர்துன்பம் கண்டு பொருமையென்னும் த்யைக்குக் கடல்போன்ற, யதிராஜ - யதிராஜரே. அத்ய - இப்போது, மாமகீநம் - அடியேனுடையதான, யத்விஜ்ஞாபநம் - 'வாசாயதீந்த்ர' (3) என்று தொடங்கி முன் ஸ்லோகம் வரையில் செய்யப் பட்ட விண்ணப்பம் யாதொன்றுண்டோ, இதும் - இந்த விண்ணப்பத்தை, 'அஜ்ஞ அயம் - நல்லறிவு இல்லாதவன் இவன். ஆத்மகுணலேஸா விவர்ஜிதஸ்ச - மேலும் மனவடக்கம், பொறியடக்கம் முதலிய ஆத்மகுணங்கள் சிறிதுமில்லாதவன், தஸ்மாத் - ஆகையால், அநந்ய ஸரண: பவதி - நம்மைத்தவிர வேறொரு உபாயமில்லாதவனாக இருக்கிறான்' இதி மத்வா - என்று நினைத்தருளி, அங்கீகருஷ்வ - ஏற்றுக்கொண்டருளவேணும்.

இதுவரையில் தாம் செய்த விண்ணப்பத்தையேற்றுக் கொள்ளுதற்குக் காரணமாகத் தம்மிடமுள்ள யதிராஜரைக் தவிர வேறொரு உபாயமில்லாமையாகிற அநந்ய ஸரணத்வத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார். இதனால் த்யாம்புராஸே - தையாகிற நீர்வற்றாத கடலே என்றபடி. இதனால் யதிராஜருடைய த்யை ஒரு காரணத்தினால் உண்டாகாமல் நிரீஹேதுகமாய் நித்யமானது என்று கொள்ளத்தக்கது. 'த்யைகஸிந்தேது' (6), 'ராமாநுஜார்ய கருணைவ து' (14), 'யதீந்த்ர கருணைவ து' (15), 'பவத்த்யயயா' (16), 'கருணாபரிணாம' (19), 'த்யாம்புராஸே' (20) என்று த்யையை அடுத்தடுத்துப் பலதடவைகள் ப்ரஸ்தாவித்த படியினால், ராமாநுஜர் 'க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நாசார்யர்' (பிறகாரணங்களினாலன்றி, இயற்கையாகத் தமக்கேற்பட்டுள்ள த்யைமாத்ரத்தாலே மனம் தெளிந்து உபதேஸரித்து உய்வு பெறுவிக்கும் ஆசார்யர்) என்பது சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இந்த யதிராஜ விம்ஸதியின் முதல் ஸ்லோகத்திலுள்ள 'பூரீமாத், வாங்க்யரிஜலஜத், வய நித்யஸேவா ப்ரேமானிலாஸய பராங்குஸபாத்யபூக்தம்' என்பதனால், இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் முதற்பாட்டிலுள்ள 'பூமன்னுமாதுபொருந்தியமார்பன் புகழ்மலிந்த பாமன்னுமாறனடியணிந்துய்ந்தவன்... இராமாநுசன்' என்ற பகுதி நினைவு படுத்தப் பெற்றதும், இங்கு இக்கடைசியான ஸ்லோகத்திற்கு முன்புள்ள ஸ்லோகத்தில் உள்ள 'பூரீமந் யதீந்த்ர தவ திய்வய பத்யாப்யஜஸேவாம் விவர்த்த்ய' (ராமாநுஜமுனிவரே! தேவரீர் திருவடித்தாமரைகளில் அடியேன் செய்யும் கைங்கர்யத்தை தேவரீரடியார்களின் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக வளர்த்தருளவேணும்). என்பதனால், இராமாநுசநூற்றந்தாதியில் கடைசியான பாகரத்திற்கு முன் பாகரத்திலுள்ள 'இராமாநுச! உன்தொண்டர்க்கே அன்புற்றிருக்கும்படி என்னையாக்கி அங்காட்படுத்து' என்ற பகுதி நினைவுபடுத்துப்பட்டதும் கவனிக்கத்தக்கது. ஆக, யதிராஜர் இராமாநுச நூற்றந்தாதியை நேரே கேட்டு ஆனந்தமடைந்தாப்போலே இந்த யதிராஜவிம்ஸதியையும் நாம் சொல்லக்கேட்டு, ஆனந்தப்படுவரென்பதில்

ஐயமில்லை என்றதாமிற்று.

யதிராஜனும்பாதி உரை முற்றும்.